

לחיות

מורחיק עולות
ערבים לחינוך

7 כוכבים לעולם ועד
מורתנו המרא דאתרא שליט"א

14 מחוברת
ל. כץ במסע מגדל

22 'לבנות' לבית יעקב
גב' ז. בולבין

28 אפשר לשאול משה?
צוות 'לבנות' בראיון
מרתק מהקו שלך

42 איבוד
סיפור חג
ח. לוברבום

גליון חג
פסח תשפ"ו

תוכן העניינים

אפשר לשאול משהו?
צוות 'לבנות' בראיון
מרתק מהקו שלך | 28

ערבים לחינוך
במרכז להוראה
בחינוך | 24

ככוכבים לעולם ועד -
מורנו המרא דאתרא שליט"א
בדברי חיזוק בכנס הוקרה
למחנכות בית יעקב | 7

'לבנות' מבית
ערבים לחינוך:
הבשורה | 4

מרכז אור -
מרחב חברתי
לבוגרת הסמינר | 40

אלומות -
פיתוח כישרונות
צעירים | 35

מחברת
- גב' ל. כץ | 14

להתחבר,
לגדול ולגדל
- יומן מסע | 11

איבוד - סיפור חג
מאת ח. לוברבום | 42

קייטנות פסח
במודיעין עילית | 23

'לבנות'
לבית יעקב
- גב' ז. בולבין | 22

גם את קו 'לבנות' הכולל שלוחות של ייעוץ והכוונה לנערות ולצעירות וכן לאימהות, תוכן מתחלף והפניות למענים שונים המיועדים לתלמידות, להורים ואף לבוגרות הסמינרים.

זוהי הזדמנות לראות את ההשקעה ולהכיר מקרוב את המערך העומד לרשותכם כדי להצליח במשימתנו המשותפת. יש בו קריאה, בהערכה ובהוקרה: הצטרפו לדרך, טלו חלק, יחד נבנה עולמות.

פסח כשר ושמח
יו"ט של שמחה, נחת וחירות

יעקב גוטרמן

ראש עיריית מודיעין עילית

להשלים ולהוסיף ככל הנדרש, למען המטרה הנצחית לגדל דורות ישרים - ולהשפיע לדורות.

לקראת פסח, הנאכל בחבורה, הבאנו בפניכם טעימה מחיבור הכוחות. הגיליון חושף לראשונה כיצד מתבצע חיבור עצמתי של כל הכוחות יחד, ואנו מתפללים ומייחלים שנצליח בס"ד באמצעות איחוד וחיבור של כל המענים וכל השותפים הערבים לחינוך ילדינו - להציל דורות, בבחינת 'ואת בתינו הציל'. לצורך כך הקמנו את 'ערבים לחינוך'.

כינסנו כאן פעולות, תובנות ושיח חינוכי לבית יעקב, תחת הכותרת 'לבנות' מבית 'ערבים לחינוך'. הדברים נכונים ומועילים תמיד, ומותאמים במיוחד לתקופת החירום. הגיליון מציע אפשרויות להתחבר לדרך 'ערבים לחינוך', ומאפשר להכיר מקרוב

אין זה סוד, כי בשנים האחרונות האתגרים התעצמו. המציאות ההפכפכה, הפרות השגרה ועוד - חייבו בניית דרך, חזון ומענה. מהשטח עלתה הקריאה לאפשר לקהילה, להורים ולצוותי החינוך - לדעת את הדרך ילכו בה, ללמוד וללמד, ואחר כך - גם לשמור, לעשות ולקיים.

זהו הרקע לדרך 'ערבים לחינוך' - מחברים כוחות להשפיע לדורות. הייחודיות של עירנו, היא בחלוקה של הפעילות: דרך אחת מתאימה לבנים, ודרך אחת - לבנות. תא שמע - המענה לבני ישיבות, לילדי הת"תים ולהורים, פועל בהצלחה כבר שנים ארוכות. המענה לבית יעקב - לאימהות, למורות, לתלמידות בתי הספר, בנות הסמינרים והבוגרות, פועל בשטח כפעילות עירונית. המענים נבנו בהתאמה לצרכים, לבקשות ולכל רצף הגילאים, ועוד היד נטויה

'עמלינו אלו הבנים', הם הלב הפועם של מודיעין עילית. בחירום או בשגרה, בלימודים ובחופשה - החינוך הוא חוד החנית ולב העשייה. בעיר הגדולה לדי ולתורתו, מקום תורה שאין כדוגמתו בעולם - פסגת השליחות היא המשימה לגדל בית, משפחה ודורות, ובה מושקעים לב, דעת ומשאבים אין סופיים.

ככוכבים לעולם ועד

בס"ד

דברי חיזוק למחנכות בנות ישראל לאור התקופה

מורנו המרא דאתרא
הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א

כל הדורות, כדי למלא את הבנות בתכנים נגד הסביבה, ולתת כוח בידי ההורים שלא תמיד מסוגלים לתת את כל מה שצריך לתת, למעשה הבנות האלה שלומדות במסגרת בית יעקב הן בכלל 'תינוקות של בין רבן', והמורות והמנהלות העומדות על גביהן - נחשבות גם הן למלמדי תינוקות לכל דבר!

גם הן בכלל התואר והברכה "ככוכבים לעולם ועד!"

כשם שיש תורה שנלמדת עם הבנים, ויש תורה שנלמדת עם הבנות, אמנם חומרים אחרים, לא לומדים משנה וגמרא כדרך שלומדים הבנים, ומה שכן לומדים, לומדים זאת בצורה מסוימת - אבל זו תורה בדיוק כמו התורה שנלמדת לבנים! כמו שהבנים מחויבים לברך ברכת התורה כל בוקר לפני שניגשים ללמוד, גם הבנות מחויבות לברך ברכת התורה, כי הבת חייבת ללמוד את מה שהיא צריכה ללמוד, וגם היא בכלל מצות לימוד תורה.

ונבוא לעמוד על מעלת ותפקיד אותם "מלמדי תינוקות", והמקום שלהם בעולמנו.

הפסוק הנ"ל שדרשוהו חז"ל על 'מלמדי תינוקות', נמצא בפרק האחרון בספר דניאל (פרק יב), העוסק ב"אחרית הימים", תחילתו "בעת ההיא... והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי... רבים מישיני עפר יקיצו" וכו', ולאחר מכן בשאלה "עד מתי קץ הפלאות?", והתשובה היא "כי סתומים וחתומים הדברים עד עת קץ". והנה בין שני חלקים אלו, מופיע הפסוק: "והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד".

נמצאנו למדים, כי גודל החשיבות של מלמדי

מדרכו של עולם כאשר מתגלגלים ומגיעים קשיים לפתחו של אדם, הרי הוא מחפש את הסיבות הטבעיות לתלות בהם את הקושי, ובדרך כלל הוא גם מוצא את האשמים במצב אליו נקלע.

מחנכי ומחנכות ציבור היראים לדבר ה' בארצנו הקדושה, גם הם נמצאים בימים אלו בקשיים, ובאופן טבעי מוצאים את הסיבות בארגון זה או בעסקן אחר, בהנהלה זאת או אחרת. כך הוא מדרכו וטבעו של עולם.

אולם לכשנתבונן היטב, הקושי הזה שהגיע בימים אלו לפתחם של מחנכי ומחנכות ישראל - זהו קושי שהקדוש ברוך הוא שם לפתחנו! וכאשר נביט ונעיין בדברי הנביאים וחכמינו הקדושים, נבין שאין כאן קשיים טבעיים, אלא זהו מהלך שמימי. שהנה קמו אנשים שהחליטו להצר את צעדיו של הציבור החרדי ומנסים בכל דרך להקשות ולהכביד, הן מבחינת התכנים וגם מבחינת התקצוב. ולכשנעיין בדברים, גם נבין את הסיבות לקשיים אלו, ונוכח כי לכאורה זהו הנסיון האחרון שלנו לפני ביאת המשיח.

שמעתי מפי מרן הגר"ש וואזנר זצ"ל, חז"ל (בבא בתרא ח ע"ב) דרשו את הפסוק (דניאל יב, ג): "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד - אלו מלמדי תינוקות". בדרך כלל מקובל להסביר 'מלמדי תינוקות' הכוונה למלמדים בתלמודי תורה. אולם - אמר מרן הגר"ש וואזנר זצ"ל - גם המורות והמחנכות של בנות ישראל - גם הן נחשבות "למלמדי תינוקות", עם כל המעלות והזכויות שבו!

כי מאז שהחליטו גדולי ומאורי ישראל, לפני למעלה ממאה שנה, שגם בנות נזקקות למוסדות חוץ ביתיים, מה שלא היה במשך

*3451

- 1 שלחה ייעוץ והכוונה לנערות וצעירות - 'בקו שלך'
- 2 שלחה ייעוץ והכוונה לאימהות
- 3 שלחה הגדה של אמא - גב' ליבי כץ
- 4 שלחה עם גב' רחל כץ, יועצת חינוכית לקראת החג
- 5 שלחה אלומות - מרכז עירוני לפיתוח כישרונות צעירים
- 6 שלחה מרכז אור - מרחב חברתי לבוגרת הסמינר בגילאי 20-25

הרצאה מרתקת מאת גב' בתיה רובין, מנהלת תכנית תובנות - תעלה לאחר החג. עקבי אחר פרסומי 'לבנות'.

תינוקות, הוא חלק מהשלב האחרון לפני בוא הקץ, וממילא אנחנו יכולים גם להבין למה יש כל כך הרבה קשיים.

למה היום יש קשיים בחינוך? תמיד התגאינו שאצלנו זה לגמרי שונה ממקומות אחרים. אך לצערנו הרב, בעיקר אחרי הקורונה, גם אנחנו כבר טועמים את הטעם הלא נעים של חוסר במשמעת, חוסר בהקשבה, חוסר בדרך ארץ...

זה בעצם המהלך של חבלי משיח. חבלי משיח זה בעצם ערעור של כל המוסכמות, של כל המציאויות שהם היו ברורים ומובטחים בידנו, הכל מתערער. וכפי שאמרו חז"ל בסוף מסכת סוטה (מט ע"ב): "נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה" וכו' וכו'.

ומשום כך, בתקופתנו זאת, יש צורך בהרבה יותר מאמץ כדי להגיע לדברים שפעם לא היינו צריכים אפילו לדבר על זה. זה חלק מהאופי של חבלי משיח. ודווקא בנושא של החינוך, שהוא הנושא הקריטי, כמו שהזכרנו, מצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, דווקא שם יש את הניסיונות הכי גדולים. הניסיון בחינוך היום הוא ניסיון לא פשוט, הן לתלמידים ולתלמידות, והן למחנכים ולמחנכות ולהורים.

ומה היא דמות אותם "מלמדי תינוקות" עליהם נאמר "מצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"?

שאלה זו שואלת הגמרא שם: "כגון מאן?" מהו מודל והדוגמה של אותו אחד, מלמד תינוקות, שעליו הפסוק אומר, מצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. כל אחד בסביבה שלו יאתר את המלמדי תינוקות ויגיד, הנה, על זה הפסוק אומר, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, אולם לא מצאה הגמרא דוגמה, אלא: "כגון רב שמואל בר שילת". רב שמואל בר שילת זה דוגמה הכי נעלית של מלמד תינוקות.

ומה מיוחד היה ברב שמואל בר שילת שנבחר לדוגמה לדמות של מלמד התינוקות המושלם, הראוי לתואר "כוכבים לעולם ועד"?

מספרת הגמרא: "דרב אשכחיה לרב שמואל בר שילת דהוה קאי בגינתא, א"ל: שבקתיה להימנותך? אמר ליה: הא תליסר שנין דלא חזיא לי, והשתא נמי דעתאי עלויהו".

רבי שמואל בר שילת, היה מלמד תינוקות, ויצא

פעם לנפוש בגינה. פגש אותו רב, ותמה: מה הנך עושה כאן? כיצד עזבת את התלמידים שאתה מתמסר אליהם תמיד?! אמר לו רב שמואל בר שילת: מזה שלוש עשרה שנים שלא יצאתי לנפוש! וזה לראשונה שאני עושה את זה. ודע לך - הוסיף רב שמואל בר שילת - גם בשעה זו, שאני שואף מעט אויר צח בגינה - "דעתי נתונה לאותם תינוקות שאני מלמדם!", גם עכשיו, אני לא מסיח דעת מהתלמידים, אני חושב עליהם כל הזמן.

נשאלת השאלה, האם כוונת הגמרא, שדרשה את הפסוק הזה, הייתה רק על רב שמואל בר שילת? בפשטות מדובר על כלל מלמדי התינוקות, ולא על דמות אחת ויחידה יוצאת דופן. אבל הדוגמה שהגמרא מביאה היא דוגמה מאוד קיצונית, היא לא דוגמה שכיחה. אלא חז"ל מלמדים אותנו שיש מצבים, שכדי להצליח להעמיד תלמידים כמו שצריך, צריך מלמד עם מסירות כזו, כמו רב שמואל בר שילת, שלא מסתכל על טובת עצמו, ולא עושה חשבון אם זה נוח לו, או לא נוח לו, וגם אם באופן נדיר ביותר הוא יוצא לשעה מהמסגרת, גם אז - דעתו עליהם, הוא לא מסיח דעתו מתלמידיו.

וכאן במאמר המוסגר יש להעיר, את מה שאני שומע מהורים של בנות הלומדות בסמינר, בנות מוצלחות המעוניינות ללכת להוראה, מצד אופיו, יש להן משיכה להיות מורה ומחנכת בישראל, הן לא מעוניינות ולא נמשכות למקצועות אחרים. אולם אומרים להן: לא כדאי, היום להיות מורה זה כל כך קשה, בלתי אפשרי, אין משמעת וכו' וכו'. וגם ההכנסה של מורה לא מספקת את ההוצאות הגדולות למחיית יום יום.

כששמעתי לראשונה את הדברים הללו, הזדעזתי - איך יתכן כדבר הזה? וכי מה רוצים שיותר לא יהיו לנו מורות בישראל?

התשובה לכך, בנושא של גובה משכורת, זו באמת שאלה, וזה תלוי במידת הביטחון של כל אחד ואחת. כאשר אחד יודע שזה התפקיד שלו, ולזה הקדוש ברוך הוא ייעד אותו, אז הוא עושה את ההשתדלות שלו, והקדוש ברוך הוא יספק את פרנסתו.

אבל בעניין הקושי להחזיק כיתה, במקום לרפות ידיים, במקום לייאש גם את אלה שעדיין רוצות ורואות בזה שליחות, צריך לנסות ולמצוא את הדרך - להוסיף כל מיני רעיונות, ויש רעיונות,

איך במצב שאנחנו עומדים היום, בכל אופן, איך מפתחים כלים, אולי קצת אחרת ממה שהיינו רגילים עד היום, אולי להחליף את המחברת עם השיעורים שכתובים אצל המורות זה עשרות שנים, ולעשות את זה יותר מרתק, יותר מעניין, או כל מיני שיטות אחרות. לחשוב איך אפשר להקנות משמעת בדרכים אחרות, שמתאימות יותר לאווירה של היום. במקום לייאש ולהרים ידיים, יש לנסות לפתח כלים חדשים איך בכל אופן נצליח. כי בימינו אם תכנס מורה לכיתה, ותמסור את אותו שיעור שהיא מסרה לפני הרבה שנים, תנסה לעשות את אותה פעילות שהיא עשתה לפני כמה שנים, לא בטוח שהיא תצליח, בגלל המצב שהשתנה. זו האחריות שלנו למצוא את הדרך ולא לנטוש את שדה הקרב, ועל אחת כמה וכמה שלא לייאש מי שרוצה כבר ללכת. זה במאמר המוסגר.

אבל אנו פונים כעת לאלו שקיבלו על עצמן את העול הזה - אין ספק שיש לקנא בזכויות שלכן! וכפי שאנחנו רואים, זה השלב האחרון לפני ביאת המשיח, ובידכן העתיד של בנותינו, העתיד של הדור הבא - וכולנו תפילה ותקווה שהקב"ה יביא לנו את משיח צדקנו בקרוב, אבל צריך להביא את הבנות ראויות ומוכנות לכך. ובשביל זה צריך להשקיע!

וההשקעה היום לא חייבת להיות דווקא בנוכחות במקום, וכמו שאמר רב שמואל בר שילת, שגם כשאני לא נמצא, דעתי עליהן. ואין ספק, שאם ניקח את זה כמשימה, שיהיה לנו בראש את הרשימה של הבנות הזקוקות לחיזוק וסיוע, להשקיע מחשבה, להרים טלפון מחוץ לשעות הלימודים למורה ותיקה, יועצת או מנהלת, שיש לה ניסיון, מה לעשות עם תלמידה כזו וכו'. המורות מדברות ומלבנות את הבעיות ביניהן ובין עצמן, כל אחת תגלה שיש לה, יש בידה תושייה יותר ממה שהיא חשבה, רק צריך את המודעות, שזה מסור בידכן.

כי מי שהקדוש ברוך הוא נותן לו תפקיד, הוא בהכרח נותן בידו את הכלים להצליח. אמנם לא תמיד הדברים באים מאליהם, אלו כלים נרכשים, צריך לפתח אותם, צריך להתאמץ.

ובכלל "דעתאי עלויהו", היא התפילה על התלמידות. כשרואים תלמידה שהיא לא עושה מה שצריך ועלולה חס ושלום להידרדר, או שהיא בצער שהיא לא מצליחה לקלוט - אפשר להתפלל עליהן, וזהו זכות עצומה. וכבר הובטחנו שהמתפלל על חבירו והוא צריך לאותו

דבר, שהוא נענה תחילה.

כשאנו עומדים מול המשבר הזה שאנחנו עוברים, אפשר להישאר אנשים קטנים ולהתעסק בקטנות - להתמרמר על המערכת, ולהאשים את פלוני או אלמוני, ואכן במבט שטחי זה נראה כך. אבל במבט יותר עמוק - המערכת היא תוצאה של גזירות, ושזה כלל לא בידיו זה בידי שמייים! כמו שאנחנו רואים בכל המוסדות - בגנים יש משבר, גם בחדרים - קשה מאוד כיום להשיג מלמדים. אנשים רוצים מקצועות חופשיים שאפשר להרוויח יותר. בשנתיים שלוש האחרונות, זה נורא ואיום, ואנו זקוקים להרבה רחמי שמים וסייעתא דשמיא, אבל אם נדע שיש לנו פה זכות להביא דור שלם של נשים שיזכו לקבל פני משיח, חז"ל אמרו שבשכר נשים נגאלו, וככה עתיד להיות. על מי מדובר? על מצדיקי הרבים מאלה שיושבות פה. אלה הנשים הצדקניות, כולל האימהות, שמתמסרות לחינוך בנותיהן. ומי שמתמסר, רואה סייעתא דשמיא. אין ספק בזה.

ואכן אם נתבונן, איך אפשר להטיל על מורה עול של שלושים או ארבעים תלמידות, בכיתה אחת, הכוללת בתוכה קבוצות ברמות שונות זו מזו, ובתוכן בנות עם בעיות של קשב ריכוז, או בעיות התנהגותיות וחוסר דרך ארץ וכו' וכו' - איך בכלל אפשר לנהל כיתה? איך אפשר לומר שיעור, שיתאים לכל הרובדים של הכיתה הזו, איך עושים את זה?

זוהי אכן קושייה גדולה. אך אם נשאל אם בישראל הכיצד היא מצליחה לגדל עשר או שנים עשר ילדים? אין מתכון לזה. ואכן זה מאוד קשה. אך נתבונן בתורה וממנה נלמד לענייננו.

כאשר רפו ידיו של משה רבינו במשא עם ישראל, התלונן לפי הקב"ה: "האנכי הרייתי את כל העם הזה, אם אנכי ילידתיהו, כי תאמר אלי שאהו בחיקך". ומבארים המפרשים, כי אלו באמת היה מוליד את כל שש מאות אלף בני ישראל, הטענה הזו הייתה לא במקומה! וחז"ל אומרים, שבעיקרון, היה למשה רבינו את הכוח להוביל ולהדריך את כל השש מאות אלף. שכן לאחר התלונה הזו, אמר לו הקב"ה למשה רבינו: "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל... ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם". אומרים חז"ל (במדבר רבה טו, כה): "כך אמר הקב"ה למשה... אני נתתי בך רוח ודעת לפרנס את בני... ואתה מבקש אחר, תדע שמשלי אינן נוטלין כלום אלא 'ואצלתי מן הרוח אשר עליך'".

מסע ייחודי מעצים לאימהות המותאם לצו השעה, בהנחייתה של מנחת ההורים הבכירה גב' ליבי כץ. יותר מ-3000 אמהות כבר יודעות: להתחבר למקום שלך כאמא, לגדול מבפנים - ולגדל את הדור הבא

במבט לאחור... איך הכול התחיל?

מוזר, שעות הרישום לסמינרים מהווה נקודת שבר כואבת. בעת הרישום, עולים סיפורים כואבים ונוגעים ללב של תלמידות טובות, שלא מוצאות את מקומן ונדרשות למסע ארוך של שתדלנות ואיתור מקום לימודים הולם. אין זה סוד שבמודיעין עילית, כל הגורמים העוסקים בכך, פועלים מתוך כאב לתמונת המצב בשטח ולתפיסתם מצב של בת שלא מתקבלת הינו בגדר 'בל יראה ובל ימצא'. אך יש לדעת, כי תלמידות רבות שלא מוצאות עתה את מקומן - נושאות מסע ומשא מורכב כבר תקופה ארוכה, לאורך שנות בית הספר. לא תמיד קשיים מטופלים בזמן, ולעיתים קרובות הם נדחקים הצידה משלל סיבות שאין כאן המקום לפרטן.

עלתה ההבנה שיש צורך בשיתוף פעולה בין בית הספר, ההנהלה והצוות החינוכי, הורים וגורמי מקצוע, במטרה לאתר קשיים מבעוד מועד ולאחד כוחות משותפים של כלל הנוגעים

ימי ראשון במודיעין עילית - מקיץ תשפ"ד ועד עתה - אינם דומים לימי ראשון בשנים עברו. אל המרכזים הקהילתיים ברחבי העיר, שבהם מתקיימים המפגשים 'להתחבר, לגדול ולגדל' מבית 'ערבים לחינוך', נוהרות מאות אימהות, כשיזק חדש וחיוני בעיניהן. זיק של תקווה, של אמונה פנימית, של חיבור מחדש. זהו לא עוד קורס או הכשרה. זהו מסע ייחודי, שבו האם מגלה את עצמה מבפנים, ובעיקר נחשפת לעולם הרגשי של ילדיה, מבינה לעומק את התדר הנכון בקשר ביניהם, ורוכשת כלים מעשיים ובהירים מאוד שסייעו לה לגדל ילדים מחוברים, ילדים ששואפים לגבוה ומלאי כוחות לצלוח את האתגרים שזמנים להם החיים בדורנו.

האווירה באולם מחשמלת. משהו שונה מורגש באוויר. כנות, פתיחות, קשב, ותחושת שייכות. מדובר בסיטואציה ייחודית מסוגה. בדרך כלל, בסדנאות הכוללות מס' מצומצם של משתתפות, ניתנת אפשרות לשיח, לשאלות ולתשובות. כאן, מול קהל של מאות אימהות, ניתנת אפשרות לנהל שיח, ולקבל מענה. אל החלל נורקת שאלה מפי אחת האימהות. גב' כץ מאוינה ברוב קשב, ועונה תשובה במקום על הבמה. מתפתח דו שיח בונה ופתוח, שהשפעתו המיידית עצומה. כל אחת מהמאזינות מרגישה שהיא מובנת, שהדברים האלו לא קורים רק אצלה בבית. התשובה המתקבלת בחן, ברגש עז ובהומור, מתיישבת על הלב ומניעה לגלי שינוי.

נמצא במרחק עשרות או מאות שנות אור מאיתנו. בין הנצנוץ הראשון של האור מלמעלה, עד שהוא מגיע למטה, זה יכול לארוך אפילו מאות שנים. כאשר מכנים את מלמדי התינוקות של הכוכב הוא אור שקיים במשך כל השנים, כל הדורות. אף כי לא תמיד רואים את ההשפעה של האור שלו כל כך במרחק הזה כמו שאנחנו נמצאים, אבל הוא קיים. זאת אומרת שלפעמים ההשפעה של מלמדי תינוקות, היא השפעה לטווח רחוק. אנחנו יודעים שכמה שנשקיע יותר בגיל הרך, מגיל אפס כמעט, לתת אהבה וחום, להדריך וללמד את מה שצריך, זה נפקא מינה לכל החיים. כל אחת ואחת יכולה להעיד על עצמה כשתנסה להיזכר בימי הילדות, לזכור את המורה היא - איך שהיה כל כך נעים במחיצתה, את השיעורים שמסרה בצורה מעניינת, וגם ידעה להחמיא פעם לתלמידה ולהראות כלפיה חיבה ואכפתיות - זה נשאר לכל החיים. וחס ושלום להפך, זה גם כן נשאר, כשהיסוד הוא מעורער, קשה מאוד לבנות אחר כך אישיות בריאה ומוצקה. השנים הללו הן שנים שמעצבות את האישיות, גם בריאות הנפש של התלמידים והתלמידות - וגם זה בכלל הדימוי ל"כוכבים לעולם ועד" - ההשפעה לטווח רחוק.

הקב"ה יעזור, שכל אחת ואחת תזכה להצלחה בתפקידה, לראות הרבה סייעתא דשמיא, לראות ברכה בבית. והעיקר לזכור ולהפנים את התפקיד הגדול והחשוב שיעד הקב"ה לכל אחת, תפקיד של "מלמדי תינוקות". הקשיים שלכן הם חלק בלתי נפרד מהגאולה העתידה, אתן חלק בלתי נפרד ממנו! וככל שתתאמצו יותר בשביל האחרות, יש בזה זכות גדולה. הקב"ה ישלם לכם שכרם כפול מן השמיים, ואתם תהיו אלה שתזכו בעזרת השם, לבוא לקבל פני משיח, ולהיות בשורה הראשונה של מצדיקי הרבים, ככוכבים לעולם ועד.

אכן כל זה הוא כמו שנאמר לדניאל: "כי סתומים וחתומים הדברים עד עת קץ" - אין אנו יודעים ומבינים הכל, ואין לנו אלא להאמין כי הכל הוא חלק שמימי בדרך אל הגאולה, ולהתפלל ולייחל שזנכה כולנו במהרה בימינו ליעוד הנביא: ל"עת קץ ישוטטו רבים ותרבה הדעת".

כלומר, הקב"ה לא נתן כח במיוחד לאותם שבעים איש, אלא האציל מן הרוח של משה רבינו עצמו, עליהם. הרי שלמשה רבינו היה את כל הכוחות לנהל את כלל ישראל, עם כל תלונותיהם ותלאותיהם! אבל משה רבינו לא הבחין בזה, עד שהקדוש ברוך הוא אמר לו, אני לוקח ממך את מה שנתתי לך, ואני מאציל - מחלק - את זה לכל שבעים הזקנים שיעמדו לצידך!

נמצאנו למדים, שכשהקב"ה ממנה מישהו לתפקיד - הוא נותן לו את כל הכלים לבצע את התפקיד שלו, גם אם בדרך הטבע אין בכח אנושי רגיל לבצע את התפקיד הזה. כאשר ילד או ילדה תלויים באבא, באמא, במורה, במלמד, בראש ישיבה - הקב"ה נותן להם את הכלים הרוחניים ואת כל הכוחות לעשות את כל מה שצריך. עלינו רק להאמין שזה כך, לפקוח את העיניים ולפתוח את הלב, ולקבל את אותה רוח שהקב"ה נתן לנו. ובשביל זה צריך להתאמץ, והמאמץ הוא בעיקר מחשבתי, אך גם פיזי - להתמודד עם שלושים או ארבעים עולמות בכיתה אחת, זה באמת מתיש, אבל יש שיטות, שלא כאן הזמן והמקום לפרטן, יש רעיונות יפים שבאמצעותם אפשר לשפר את התנהלות הכיתה.

עליכן להיות מודעות לגודל הזכות במקום שהקב"ה הציב אתכן בו, ולהאמין שהוא נתן לכם גם את כל הכוחות לממש את התפקיד. ויותר מכך, להבין ולהאמין שכל הקשיים הנלווים לתפקיד הזה הוא חלק מהיעוד והתפקיד שלכן! הקב"ה מנסה אותנו, ורוצה לראות איך אנחנו בכל אופן מביאים את הדור הזה, שיהיה ראוי לקבל פני משיח, איך מחדירים בהם יותר אמונה, איך מחדירים בהם יותר יראת שמיים, כשמדברים על הדברים האלה ברגש, ומספרים סיפורים שובי לב, אפשר לפתוח את הלבבות. בלב כל יהודי יש את כל הכלים לכך, והתפקיד של המחנכים הוא לסייע לו, לעזור לו - אכן לא תמיד זה קל, זה מלווה בהרבה התמודדויות של ילדות צעירות, בשובבות, זו אכן עבודה לא פשוטה!

נקודה נוספת המדמה את מלמדי התינוקות ל"כוכבים", שעלינו לזכור ולהפנים: הכוכב,

"מאוד משמחני לקרוא אתכם ולהפיק את
 אור, כאימא, ספסוף מבינים ליון מקום
 להאמנה נצמית,
 אלא יש את מקום עם אקול, שו, ומאק
 כך אקבל כוח אקולו באופן נכון מול הירק."

**ובהחלט -
 יש תכנון לעתיד.**

לאחר שאלפי אימהות בעיר קיבלו את את הידע
 הבסיסי, והלבבות צמאים לשמוע - הציפייה
 שלנו היא לעבור למודל פתוח לכל תושבות העיר,
 לפי נושאים, נפרסם את נושאי המפגשים, וכל
 אחת תוכל להחליט באילו מפגשים מתאים לה
 להשתתף ולשמוע.

כמו כן, בתכנון לפתוח הכשרה מיוחדת לצוות
 ההוראה, בהנחיית הגב' כץ, המטרה היא ליצור שפה
 משותפת בין צוותי ההוראה להורים. שיהיו שיתופי
 פעולה ביניהם. המורות יעמיקו בנושאי החינוך
 הנוגעים אליהן כצוות חינוכי, וילמדו ליצור שיתופי
 פעולה באופן שיתיישב על לב ההורים, להצלחת
 המטרה המשותפת לכולנו, לבנות עולמות
 ולהשפיע לדורות.

**ומה השלב
 הבא במסע?**

הכשרה ממוקדת בנושאים
 רלוונטיים, מתקיימת בערוצים
 נוספים: לקראת פסח- החל
 משנה שעברה- מוצעת במחיר
 מסובסד הסדרה הטלפונית 'הגדה
 של אמא' הרצאות בנושאים מותאמים
 לערב פסח ולאתגרים המלווים תקופה זו.
 השנה נוסף שיעור רלוונטי במיוחד- ער בפסח
 בצל המלחמה (ראי פרסום).

בחופש הגדול התקיימו מפגשים בנושא סוגיות
 חינוכיות חמות בקיץ הבוער. על הבמה, מלבד גב'
 ליבי כץ השתתפה גם היועצת החינוכית, גב' חיה
 אהרונוביץ. בדואט מרתק הציגה גב' אהרונוביץ
 מקרים שכחים שמקבלים מענה בקליניקה שלה, וגב'
 כץ העשירה את המשתתפות בזווית מבט חינוכית.

בעולמם של ילדינו. האימון הבלתי מסויג שקיים
 לאורך השנים בין העירייה לבתי הספר, שתורמתו
 רבה בשגרה ובפרט בסוגיה זו, הביא לכינוסה של
 ישיבה מכרעת בהשתתפות כל הגורמים, שבה
 הוצפו האתגרים והפערים בתחום החינוכי. בישיבה
 זו התקבלה ההחלטה לצאת לדרך 'ערבים לחינוך'.
 להביא לאיחוד כוחות שימקסם את ההשפעה, כך
 של הנוגעים בעולמם של ילדינו ידברו באותה שפה,
 יבינו כל אחד את תפקידו וידעו איך ליצור
 את החיבורים הנכונים עם השותפים
 הנוספים, ולהשפיע לדורות.

**מה כל כך מיוחד
 בהכשרה?**

אין ספק כי שאלתו של כל הורה היא: איך ניתן
 לבנות ילד חזק, איתן, שישאר מחובר גם
 בסערות התקופה? אילו כוחות יכולה אימא
 לטעת בילדיה, כך שילוו אותם הלאה
 לכל החיים?

בהכשרה מבהירה גב' כץ כי זה אפשרי. 'לא
 בשמים היא'. לא מדובר בשינוי סדרי בראשית בבית
 אלא בשינוי גישה. במהלך השיעורים ובמצעות
 גישה מבוססת ומקצועית הבינו האימהות שנפשם
 הרכה של ילדיהן מחפשת עוגן מכיל ואוהב שרק
 ההורים יכולים לתת להם. הן למדו להבין את
 הילדים עוד יותר, לגרום להם לחוש נחוצים וחיוניים
 ומחוברים אליהן ולערכים שחשובים להן.

"נולדים להיות בלתי פגועים לבחור לינוי
 משמחני ככזה הישירה האמין והאכילה.
 אני כבר אימא אקולו, ומאמין כן גברים
 בסיסים שלא יתקלף קורם. התקלוחו באי
 מגל ההפכה אלוהי."

סוגיה בולטת ומרכזית בהכשרה היא נושא
 הגבולות בבית. בגישה ייחודית ועמוקה
 מציבה גב' כץ את הדרך הנכונה להציב
 גבול שיגן על הילד, כאשר ההורה
 והילד ניצבים שניהם מול הגבול,
 והגבול אינו מהווה מחסום ביניהם.

מנהלות משני בתי ספר שנכחו
 בפגישה של יריית הפתיחה
 - בית יעקב איילת השחר
 ובית יעקב משכנות תמר,
 ביקשו להשתבץ תחילה
 בסדרה, והמשוב היה
 מעל ומעבר לציפיות.

**ומאז...
 הכול היסטוריה.**

עד כה השתתפו בסדרת המפגשים קרוב ל- 3000
 אימהות ומורות. נרשם כאן הישג חסר תקדים:
 כל החוגים והעדות, כל המגורים והקהילות - כל
 היהלומים המשובצים בכתרה של מודיעין עילית
 המעטירה, איש על מחנהו ואיש על דגלו- השתתפו,
 ונתרמו עד מאוד. כל מפגש חולל באימהות שינויי
 תודעה עמוקים, והביא לתובנות חדשות שהקרינו
 הלאה לסביבה הקרובה, כך שההשפעות הגיעו
 למעגלים רחבים ביותר. העובדה שהסדרות
 התקיימו לכל בית ספר בנפרד, התבררה כמכפיל
 כח, כאשר יושבות יחד אימהות אשר בנותיהן
 לומדות זו עם זו, לצד צוות המורות, ומעלות בזמן
 אמת דילמות המשותפות לכולן, ומקבלות מענה
 מקצועי ומדויק.

שלום לך,

מן הבמה החשובה הזו אני עוצרת לרגע. עוצרת כדי להודות.

להודות לבורא עולם על הזכות הגדולה והמרגשת שניתנה לי בטוב - ללוות במהלך שלוש השנים שחלפו אלפי נשים יקרות, במסע עקבי, איכותי ועוצמתי, מסע שמקרב כל אחת מאיתנו אל האמא שהיא חולמת להיות באמת.

אולי גם את היית שם.

אולי גם את יצאת מהבית עם רדת החשכה, כשהגוף כבר עייף והיום עוד לא באמת נגמה. אולי השארת כלים בכיור, ילדים לא לגמרי רגועים, לב שמחולק בין הבית לבין הצורך שלך לעצור רגע וללמוד.

ובכל זאת בחרת לבוא.

להקשיב.

להריגש.

לשאול.

להעז לפגוש את עצמך כאמא.

ובין העייפות, המטלות והעיסות הרעש הפנימי - ביקשת דבר פשוט ועמוק:

להיות שם עבור הילדים שלך!

לא רק "לגדל", לא רק "לתפקד" - אלא לטפח, להעצים, ללוות, לא להזיק, ולהיות אמא שנוכחת עם לב.

תהיי איתנו, גם אם לא השתתפת עד עתה

במסע.

אבן הפינה

אבן הפינה למסע האימהות, מונחת במקום הכי שורשי שיש - שיח רגשי, אהבה ללא תנאים

חז"ל מדברים על אהבה שאינה תלויה בדבר. לא אהבה שמגיעה כתגובה, לא אהבה שמוותנית בהתנהגות, לא אהבה שצריך "להרוויח" אותה.

אהבה שקיימת. פשוט קיימת.

ילד זקוק לדעת - לא רק ברגעים טובים, לא רק כשהוא "מתנהג יפה" - אלא גם, ואולי בעיקר, כשהוא רחוק, כשהוא מאתגר, כשהוא מכהיס -

שהוא אהוב. כפי שהוא.

אהבה שיש בה אמון עמוק בטוב הטמון בו.

אמון כזה שלא מתבלבל מהתנהגות רגעית.

שמבין שהתנהגות היא שכבה, היא קליפה.

דיברנו על זה דרך הדימוי של הבצל -

לפעמים השכבה החיצונית רקובה, חריפה, דוחה.

אבל כשמקלפים אותה בעדינות - מתגלה לב נקי, חי, עסיסי.

כך גם הילד.

ודווקא ברגעים שבהם היחסים ביניכם עולים על מוקש - שם מתגלה עומק

הבחירה ההורית.

אני זוכרת איך דיברנו על אותם רגעים עכורים, כשהלב מתכווץ, כשהכעס נוכח, כשהמרחק מורגש בבית.

ושם הצעתי לך משהו שנראה כמעט בלתי אפשרי -

לגשת דווקא אז.

לשבת ליד הילדה בערב, כשהכל כבר שקט, ולחוש לה ברוך:

"רחלי, היה לנו יום לא פשוט. שתינו כועסות, אולי גם פגועות... וזה מצער אותי.

אני אוהבת שטוב לנו. לא אוהבת כשקשה בינינו.

ואת יודעת, רחלי - גם עכשיו, כשאני מרגישה טעונה - אני אוהבת אותך. את יקרה לי מאוד."

יש משהו ברגעים האלה שלא רק מרכז את היום - אלא בונה את הנפש של הילד לשנים קדימה.

אבל אז עלתה השאלה האמיתית -

מה עושים כשלא מרגישים אהבה?

התבוננו בזה וגילינו: **אהבה** היא לא רק רגש - היא גם בחירה, היא גם פעולה. מבטאים אותה במחווה קטנה, במילה חמה, במבט רך.

משם המשכנו לדבר על **הערכה**.

וכמה זה לא פשוט.

את אמרת לי בכנות: "זה גובה ממני כוחות." והאמת - זה נכון.

להסתכל על הילד, לראות אותו באמת, ולבחור לומר לו משהו טוב - זו עבודה פנימית.

אבל זו שפה שבונה עולמות.

כבוד

נושא שמציף בכל אחת מאיתנו רגש חזק - **כבוד**.

מעלה בנו התכווצות, שאלה, אולי אפילו את כעס קטן שעלה.

כשהרגשת כך, הבנתי אותך מאוד, ובכל זאת ביקשתי להישאר שם רגע.

להסכים לראות את זה לעומק:

אם אנחנו רוצים שילדינו יכבדו אותנו -

עליהם קודם כל לחוות כבוד.

לא ככותרת. כחוויה יומיומית.

ילד שמכבדים את עולמו, את רגשותיו, את נוכחותו -

הוא ילד שירצה לכבד בחזרה.

לא מתוך פחד - אלא מתוך חיבור.

והוספנו גם זהירות במילים.

כמה קל, בתוך עייפות או לחץ, שיישמטו מילים קטנות אך פוגעות:

"את חרשת?"

"כמה פעמים צריך לקרוא לך?"

משפטים קטנים - עם הד גדול בלב.

ואז הגענו לנקודה ששם הרגשתי אותך יושבת באי נוחות בכיסא:

רצונו אדם - כבודו.

עד כמה באמת נהיה שם עבור הרצון של הילד?

האם יש גבול? האם לא נאבד את עצמנו?

ואם זה לא יעבוד?

חשבתי שהכבדתי על חוויית ההורות שלך.

אני התפללתי. עלייך. עליי. על הדרך.

וכשנפגשנו בשיעור הבא - נכנסת עם חיוך.

אמרת לי: "ליבי, זה עובד מדהים."

לא הבנתי מה בדיוק עבד אצלך אבל הבנתי ש"עבדתי" אצלם, נהגת בהם כבוד, כיבדת רצונות, הם הרגישו אימהות בכמות גדולה... זה כנראה חזר אלייך...הסתקרנותי, רצייתי לבקש ממך לתאר לי את החוויה שלהם ושלך אבל השעון עמד עלי להתחיל בשיעור הבא...

משהו בתוכך זו.

משהו בבית התרכך.

מתוך המקום הזה, יכולנו להיכנס לאחד הנושאים הכי מורכבים בהורות - גבולות.

יהיה
מדהים.

אבא: אני שמח שאתה יוצא עם אפרים לירושלים, על איזה ערב אתה מדבר? מה?

חיים: בבנייני האומה, לבני הישיבות, עם הזמרים...

אבא: כל הישיבה שלך הולכת לשם?

חיים: מה פתאום, הרוב לא הולכים אבל אני ממש רוצה. איציק היה בשנה שעברה ואמר שהיה משהו לא רגיל.

אבא: אני מבין שכנראה זו חוויה מקסימה, מה יכול להיות, בניני האומה, זמרים מעניינים, תזמורת שיוצרת איך מרימים קהל של בחורים, באמת, אני הכי מבין בעולם למה אתה רוצה ללכת לשם, חיים יקר שלי.

חיים: אלא מה?

אבא: תראה, אני כל כך רוצה שתשמח בחג, שיהיה לך כיף וטוב ושמת, יחד עם זה אתה מסכים חיים שנחשוב רגע יחד אם אתה באמת רוצה להיות שם עם הבחורים שמגיעים לשם? זה הסגנון שאתה מאחל לעצמך?

אולי היית רוצה להיות מאלה שרוצים אבל מגבילים את עצמם כדי לשמור את עצמם מרוח הרחוב הקלוקל שנושבת שם בסערה?

חיים: באמת אתה צודק אבא, אני מבין, אבל משעמם לי ואין לנו לאיפה ללכת ולהנות.

הבחור שלך רוצה להשתתף באירוע ציבורי של זמר בחול המועד ודעתכם ההורים לא נוחה עם זה, איפה הכבוד לרצון של הילד?

אמא: כבר מאוחר, לא היום.

יהודית: אבל אני רוצה, מתחילה ליייל ולאיים...

אמא: מתיישבת ליד יהודית: יהודית חמודה שלי, את מאוד רוצה לשחק עכשיו עם חני, יכול להיות שקבעתם משהו בכיתה? את אוהבת לשחק עם חני כי מה...

יהודית: אמרתי לה שאני אבוא אליה היום ורק עכשיו נזכרתי.

אמא: עכשיו אני מבינה. את מרגישה לא נעים ממנה? כי קבעתם ולבסוף את לא מגיעה?

מה נעשה?

אולי תתקשרי אליה ותסכמי איתה להיפגש מחר מוקדם יותר?

נדגים גם לגבי המתבגר שרוצה להשתתף באירוע ציבורי.

אפשרות א':

חיים: הערבאני הולך לבנייני האומה בירושלים עם אפרים שפירא, יהיה מדהים... רק חבל שזה כל כך יקר, אבל בסדר אשלם את זה מכספי הפרטי... אבא למה אתה מסתכל עלי כן?

אבא: אני המום, אני מזועזע מהרעיון שלך חיים, בחור ישיבה איכותי כמוך מבית תורני כמו שלנו לא מתבייש לרצות לשבת עם השוליים של בני הישיבות ולשיר עם זמרים מפוקפקים שדעת חכמים במפורש לא נוחה מהם? אם היית הולך לערב תורני יותר ניחא, אבל עדת פרחים כזו?

חיים: אז אתה לא מבין במה מדובר, אם היית יודע...

אבא: מבחינתי סגרנו את הנושא אני לא מוכן להתדיין עליו אפילו. אבל תחשוב טוב איך הגעת לזה ומי חבריך??

חיים יוצא מהבית בטריקת דלת כשהוא לוחש לחלל: חבל שסיפרתי...

אפשרות ב':

חיים: הערב אני הולך לבנייני האומה בירושלים עם אפרים שפירא,

בבית.

דייקנו שכל שפנתח לילדים גבולות צהובים, לבחירתם... כך יקל עליהן לציית ולקבל כללים אדומים וירוקים. הסברתי לך שהירוקים מעודדים רמה של שיח מבין מכיל ומלווה את הילד לפי דרכו לגבול שהצבתם

איך נותנים מרחב בחירה - כדי לאפשר קבלה של גבולות.

ואז שאלת שאלה מדויקת, אמיצה, כנה:

איך זה מסתדר עם כבוד לרצון הילד?

איך אני יכולה לכבד - ובו בזמן להגביל?

הרי אמרנו שחשוב כל כך לתת כבוד וכובד לרצון של הילד, לאפשר לו ואפילו לעודד אותו לחשוב מה מהתאים לו ומה הוא אוהב למה מתחבר, איך אפשר, אם כך, להציב גבול שמטבעו מצמצם את מרחב הבחירה של הילד ואף פעמים רבות מבטל אותו.

שמחתי עם השאלה שלך, כי רציתי לאחד בין הקצוות, להביא איזון, להעניק לך כלי שיעזור לך לכבד את הילד, לא לשבור את הרצון שלו ולהיפך לשמור על הרצון של הנער או הנערה המתבגרת ויחד עם זה לעמוד על החלטתכם, מתוך מטב היו מבוגר ואחראי:

זו הייתה נקודת זהב.

שם נולד הכל:

רצון - גבול - עזרה - חלופה.

לא מוחקים את הרצון.

לא מבטלים אותו.

קודם כל רואים אותו, נותנים לו מקום, מבינים אותו -

ורק אז מציבים את הגבול.

ובתוך הגבול - מציעים עזרה וחלופה.

וכשזה נעשה כך - הילד לא נשבר.

הוא נשמע.

וגם אם לא קיבל - הוא לא איבד את עצמו.

אז העלית את הבלבול שחשתי,

נדגים: יהודית רוצה לשחק אצל חברה ואת לא מרשה לה...

גבולות

משפט המפתח שלנו: "המגמה שלנו - להביא אהבה בגבולות, וגבולות באהבה."

דיברנו הרבה על חשיבות הגבולות, על הנוקים הכבדים לילדים שהוריהם חוסכים מהם גבולות וכללים, או שעושים את זה לא נכון.

כדאי שנפנים שגבולות שנחווים אצל הילד חונקים מדי, מוגזמים, רבים מדי, "חופרים" מדי, וביאו לתוצאה וזהה של ילד שלא זוכה בעטיפה הורית של גבולות בריאים מאוזנים ועקביים.

העלינו מדוע להורים קשה לתת גבולות וילדים קשה לקבל...

הבנו יחד שהדבר החשוב בהורות היום, בתקופה המאתגרת כל כך את הנוער בחפשו אחר יציבות רוחנית, הוא חשיבה והתבוננות באופן עקבי ומתמיד אחר היחסים הטובים והקרובים

עם הילדים, מה קורה עם זה, איך אתם ההורים מרגישים ואיך

הילדים מרגישים עם זה. כדאי לשאול את הבוגרים ולשמע מהם, אבל רק במידה ואתם מסוגלים לשמוע כל אמת ולא להתווכח עליה רק לשמוע ולחשוב על הדברים ולגבש עמדה אולי שונה מהיום והלאה...

כדאי להורים להבין

שיחסים קרובים פתוחים

וקרובים עם הילד מעניקים

לילד ולמתבגר כוח פנימי לעמוד

ולהתמודד עם רגעים מאתגרים

רוחנית וחברתית. יחסים בריאים הם

קרח הצלה ועוגן ביטחון עבור הילד ומכאן

ההבנה שאמנם גבולות חייבים להיות

ברורים עקביים ותומכי ערכים, יחד עם זה

הם חייבים לעלות בקנה אחד עם יחסים

טובים כנ"ל ולא לאפשר בשום אופן לגבולות

והכללים החשובים לחבל במערכת היחסים

שאתם כל כך קשה עובדים לשמר.

הקבלנו בין גבולות אדומים ירוקים וצהובים.

אהבת את החלוקה ואמרת לי שזה עושה

לך סדר בבלגן הזה ששמו כללים וגבולות

אבא: אתה רוצה שנחשוב יחד עם אפשרויות אחרות? בשמחה...

חשוב לציין שלעיתים תשמעו מהבן שלכם חוות דעת טובה יותר בהקשר לערב הזה ותחליטו יחד להתייעץ בנוכחות חיים עם אישיות רוחנית שמקובלת על שניכם. כך ההורים לא נגד חיים אלא יחד אתנו מול שאלת הערב הזה ושניהם מוצאים הבנה או פתרון

אבא לא מתנגד לחיים הוא מעלה את דעתו שכל כך חשוב שתישמע יחד עם הבנה מלאה לחוויה של חיים וזה עשה את התוצאה כאן שונה מהתוצאה העגומה של אפשרות א.

ניתן דוגמה נוספת, מעולמן של נערות.

ריקי: אמא אנחנו יוצאות הערב לחגוג, את יודעת אחרי כל השבועיים מבחנים מגיע לנו קצת ליהנות... ניפגש בחנות גלידה החדשה ואומרים שיש שם טעמים חדשים.

אמא: ואוו כמה קשה עבדת... כמה שעות השקעת במבחנים... באמת הייתה תקופה מאוד ארוכה הפעם. המון מבחנים.

ריקי: אז זהו החלטנו שחייבים לחגוג את המבחן האחרון. כולן באות, שולמית, חיה, דבורה...

אמא: באמת מגיע לכן לחגוג. אבל תחשבי רגע על חנות גלידה במרכז מסחרי, זה נראה לך מתאים? תחשבי איזה סוג אנשים יושבים שם... כל השולחנות מלאים בכל מיני סוגים... זה מקום ציבורי ואתן תשבו שם ותצחקו... תנסי לדמיין את זה מה את אומרת זה נראה לך מתאים?

ריקי: אבל אמא כולן באות אני חייבת.

אמא: אז מה את אומרת אולי תלכו לקנות שם גלידה טעימה, מפנקת ותבואו לאכול אצלנו במרפסת?

ריקי: אבל מה אני אגיד לכולן?

אמא: אני בטוחה שתסתדרי עם זה ריקי... גם להן בסופו של דבר מרגיש טוב יותר לשבת כאן לבד בלי כל העולם מסביב... הרבה יותר מתאים ונחמד.

ריקי: טוב אני מתקשרת לשולמית נעשה וועידה...

חושבים ומחליטים והעיקר מחוברים.

גישה לפתרון בעיות

פעמים רבות, אפשר לרכך את היחסים בינך לבין הילד ע"י שיח שיש בו מרחב רך למקום שלו ומרחב בטוח להורה, מה שמאפשר מפגש חם ומקרב. הוא אכן מלטש יחסים ומחבר לבבות רחוקים ומביא הביתה אור כזה של מרחב בטוח ומוגן שאפשר בו לשתף ולספר הכול, הרחבת את ליבך והסכמת להרחיב את המיכל הרגשי של הילד שלך, הבנת שכשאת מהדהדת לו את מה שהוא חווה או מרגיש עכשיו בלי "לעזור" בלי לפתור בלי לשאול, רק לשמוע את החוויה שמעבר לסיפור או התלונה או הסיפור הפשוט ולהדהד לו אותה, נפגשת עם הלב שלו. והמפגש הזה מקרב לבבות ומרפא יחסים, והוא הדיבור הכי חשוב לנו היום כהורים מול הילדים שלנו.

ענישה

ראינו יחד עד כמה עונש, במיוחד עונש פיזי או משפיל, פוגע בקשר.

לעיתים דווקא במקום שבו ההורה כל כך רוצה לחנך.

דיברנו על חלופות.

על תוצאות טבעיות והגיוניות.

על חינוך שמבוסס על הבנה פנימית – ולא על פחד.

ראיתי איך משהו בכך נרגע.

יש דרך.

אפשר לחנך – בלי לפגוע בקשר.

אחד הרגעים העמוקים ביותר במסע שלנו היה כשדיברנו על הקשבה.

לא הקשבה כדי לענות.

לא הקשבה כדי לפתור.

אלא הקשבה כדי לפגוש.

כשהסכמת לשבת מול הילד, לשמוע לא רק את הסיפור – אלא את הרגש שמתחתיו, ולהדהד אותו חזרה –

נוצר מפגש לבבות מרפא.

בין שליטה לקבלה

כשבחנו את הנושא הזה מקרוב, לא מיהרת לענות.

ישבת הרגשת. בדקת את עצמך.

והסכמנו לנוע, לאט, בעדינות, לכיוון הקבלה.

נגענו גם בכאב של יחסים מורכבים.

ודיברנו בכנות:

אם אנחנו רוצים לגדל ילדים שיודעים לחיות בקשר –

עלינו ללמד אותם דרך הדרך שלנו.

ולבסוף – הרמנו מבט.

התבוננו על "הריקוד המשפחתי".

ראינו את המקומות שבהם אנחנו נכנסים למשולש הדרמה –

תוקפן, קורבן, מציל.

והזמנו את עצמנו, בעדינות אך בנחישות, לצאת ממנו.

לעבור אל מערכת יחסים עגולה.

מערכת שיש בה אחריות אישית.

שבה כל אחד מחזיק את חלקו.

שיש בה גבולות – אבל גם מרחב.

שיש בה הקשבה, סקרנות, שיח ישיר ולא מניפולטיבי.

ובעיקר –

שיש בה בחירה.

בחירה לא להיות "בתפקיד",

אלא להיות יהודי כנה ובוחר.

לבחור בטוב.

לבחור בקשר.

לבחור לקחת אחריות

על עצמנו, על חלקינו

האפלים כמו

המוארים ולדבר

עליהם.

מסיימת בתפילה.

תפילה שנוכה ליישם

את ייעודינו ותפקידנו הייחודי של אישה בישראל, אמא מגדלת ילדים לשמו ולכבודו יתברך, מתוך אמונה עמוקה שהוא הנותן ליעף כוח יכול בכל רגע להשפיע עלייך סבלנות, אהבה, שכל טוב, כוח נפשי ופיזי וכל מה שתשאל. **רק תשאל!**

מאחלת לך שתצליחי במסע המגדל הזה. שתהיה לך סייעתא דשמיא לגדול מבפנים, והאור הזה של הסיפוק מהחיבור העמוק יאיר את פניך תמיד. שפע נחת, שמחה, ומשפחתיות מקרבת.

פסח כשר ושמח

אִסִּי.

ערבים לחינוך - מחברים כוחות להשפיע לדורות

מוזמנת ללמוד ולקבל כלים מעשיים בנושאים הבערים שעל הפרק:

שיעור 2

פה - סח

סודות התקשורת בערב פסח

איך מחליפים תקשורת טכנוקרטית בשיח רגשי ומחבר?
 בזמני לחץ יותר מתמיד, הלכנו שלנו זקוק להכלה ואהבה, איך נקבל אותה?
 איך נעביר אותה הלאה לילדים?
 מה הנוסחה שתשרה על הילדים שלנו שלווה וביטחון.

שיעור 1

את פתח לו

סיפור חיים אישי וגישה הורית שנלמדה בדם ודמעות.

1. הציר שעובר בין אפסור וקבלה לבין נוקשות מחשבתית.
 גני לאיזה צד את שייכת? איך כדאי לך לתמרן ולהתנהל בעקבות הנטייה הזאת.
 2. רגשות אשמה בערב חג. איך אפשר למנוע אותם? על מה אסור לך לוותר ולמה את ראויה בכל מחיר!

שיעור 4

מוציא מצה

מריבות אחים כללי המשחק בבית שלך.

קורבן ותוקפן- הגישה הנכונה כלפי כל אחד מהילדים היקרים שלך.
 ריפריימינג- הסכנה ב'מסגור' וההשלכות לכל החיים.
 מתי אסור לנו להתערב, מתי חייבים? איך מצליחים לנהל את האירוע בלי לקחת צד?
 זה קורה במשפחות הכי טובות, בואי ללמוד עשה ולא תעשה ולשמוע את הסוד שמפחית משמעותית את כמות המריבות?

שיעור 3

בת חורין

עבודות או חרות, הכח שלך לבחור.

בואי ללמוד איזה סוג מוטיבציה מנהלת אותך, חיצונית או פנימית?
 האם את מונעת מאילוצים סביבתיים, או מתחושת חיבור ושליחות.
 אילו ערכים את בוחרת לתעדף בתקופה הזאת?
 האם הם מקבילים לערכים של בעלך והילדים שלך?
 השיעור שימלא באושר את חדרי הבית שלך.

שיעור 6

נרצה

לבשי בגדי תפארתך אחותי

בלילה הזה הקב"ה נותן טל תחייה לחלקים מתים התבונני, איך חלקים מתים, לא חיים בנפש שלך? מהרי והכיני כלים, תבואי ללילה הזה לא ענייה, תבואי כאישה עשירה, בואי עם תפילה, תתכנסי בדמיון שלך לתוך קודש הקודשים.

שיעור 5

העבודה הזאת לכם

אקלים רגשי שמניע שיתוף פעולה

את מבקשת ואין מי ששומע?
 איך מגייסים שיתוף פעולה, מהילדים הקטנים, מהמתבגרים ומכל בני הבית.
 ילדים הם טובים והם רוצים לרצות הורים, אז איפה הקצר?
 הטעויות הנפוצות ביותר שמשניגות תוצאה הפוכה והדרך הנכונה לקבל שיתוף פעולה בזכות ולא בכוח.

שיעור 7

שיעור מתנה: פסח בצל המלחמה

כולם בבית. כל הזמן. וערב פסח בפתח---

זעקת לשווא? מתריעה על אבדן שליטה? נלחמת על הסדר?

שימו לב- התכנים בקורס
 ציניים להפליא
 עם חז השבועות
 התכנים האונטליים ארזים
 חז, אחז ולשגרה.

סדרת שיעורים פרקטית וממוקדת מאת הגב' ליבי כץ

שתעזור לך לנהל את התקופה בהרמוניה משפחתית קרובה ואוהבת

לם בערב פסח וגם בחירות- את אמתו אגדה!

בונוס: פרק חדש רלוונטי במיוחד	*3451 שלווחה 3	
	קוד 222 לשומעות משנה שעברה במחיר מסובסד- 30 ₪	קוד 333 למאזינות חדשות ב- 60 ₪

לאחר התשלום- ניתן להאזין להרצאות רק מטלפון שמזוהה במערכת אשראי העיר

052.717.4588 | אמיא

יהיו השנה קייטנות, או שהילדים ימשיכו להיות ללא מסגרת – בהמשך לימים הארוכים ללא מסגרת סדירה, בשל מצב החירום?
שאלה זו הטרידה הורים ומנהלים, היות וההנחיות לא היו ברורות, ומקבלי ההחלטות שינו עד דעתם בתכיפות בהתאם להתפתחויות.
אז כן, התשובה חיובית. במודיעין עילית התקיימו בס"ד קייטנות פסח בהשתתפות למעלה מ- 15,000 מילדי העיר.

משרד החינוך אישר את הפעלת הקייטנות ברגע האחרון ממש, ובשל המורכבות בהפעלה בערים רבות לא נפתחו קייטנות, בפרט בבתי הספר. אולם במסגרת חזון "ערבים לחינוך" העירייה ראתה חשיבות וזכות בהפעלת המענה לתלמידות על מנת שלא יהיו ללא מסגרת ברחובות, ובמאמצים מרובים בשיתוף פעולה יחד עם הנהלות בתי הספר והגנים, השותפים לחזון, התקבלה ההחלטה להפעיל את הקייטנות. העירייה דאגה להשיג מקומות מותאמים בסמוך למרחב מוגן, עבור מוסדות שאין ברשותם מרחבים מוגנים מספקים.

בנוסף, משרד החינוך הודיע שלא יהיה שיפוי עבור מד"צ שנדרש ע"י פיקוד העורף מעבר לאיש צוות שמתקצב על ידי משרד החינוך. העירייה קיבלה החלטה לממן את עלות המד"צית, כדי שכלל המוסדות יפעילו את הקייטנות.

חזון 'לבנות' מבית 'ערבים לחינוך' לבית יעקב

ערבים לחינוך הוא יוזמה של ראש העיר הרב יעקב גוטרמן, שענייני החינוך בראש מעייניו ועמל רבות ומשקיע הון ואון ליצור דרך ייחודית המחברת את כלל הכוחות הישירים והעקיפים הנוגעים בחינוך. דרך זו גורמת לכל אחד מהם להכיר את תפקידו, ולמקסם את ההשקעה בהשתדלות מקסימלית להביא לתוצאה שכולנו מייחלים לה – הצלחת החינוך בעיר התורה מודיעין עילית כחוליה מפוארת בשרשרת הדורות.

'לבנות' מבית 'ערבים לחינוך', מאגד תחת קורת גג אחת את כלל השותפים הערבים לחינוך בנותינו, מתוך מתן חשיבות עליונה לכך שכולם יעבדו כמקהלה אחת ובשפה אחת. השאיפה היא שכל המענים בעירייה, במוסדות החינוך ובקהילה – יתחברו למעטפת מקצועית רחבה ועוצמתית שתכליתה להשפיע לדורות.

לעיתים הקשיים אצל תלמידות צעירות עדיין אינם בולטים, אך בכיתות הגבוהות הקשיים מחריפים, ובפרט בשלב העלייה לסמינה. המעטפת הרחבה של 'לבנות' תביא בס"ד למנוע גורמי סיכון סמויים וגלויים מבעוד מועד, ולטפל בקשיים המתעוררים ע"י הגורמים העובדים ביניהם במדויק ובשיתוף פעולה.

כמי שמלווה את בתי הספר של מודיעין עילית כמפקחת החינוך העצמאי במשך כ- 13 שנים, אני רואה ב'לבנות' מבית 'ערבים לחינוך' תקווה גדולה מאוד, יש בו בשורה חדשה והוליסטית.

הסתכלות על התלמידה בכל התחומים על ידי כל מי שאחראי על חינוכה, וחיידוד תפקיד כל השותפים להיות עוגן ומסגרת יציבה. אנו שמים דגש על הכשרה ליישום המטרה, לצוות החינוכי, להורים, ולצוותים בעירייה. ב'לבנות' ניתנים כלים למורות חכמות לב, שיאפשרו להן להתמלא ברוח חכמה לאתר תלמידות 'שקופות' או מאתגרות, לזהות גורמי סיכון סמויים ובשילוב כוחות משותפים לתת חוזק וחוסן נפשי ומענה אמיתי לצרכים, כדי שאף תלמידה לא תישאר מאחור.

כמנחה חינוכית ב'לבנות' מבית 'ערבים לחינוך', אני שמחה להיות און קשבת לבקשות, הערות והארות.

אשתדל בס"ד לסייע ככל יכולתי להצלחת בנותיכם – בנותינו.

רב נחת לכולנו

חג שמח
ד. סולמן

♡ **יוצא מן הכלל** – הוראה דיפרנציאלית, התאמת מענה לצרכים לימודיים, חברתיים ורגשיים בכיתה ההטרוגנית.

♡ **בזמן אמת** – פתרון קונפליקטים בתוך המסגרות, התמודדות מול מורה-הורה-מתבגר. קורס סימולציות

♡ **זכות קדימה** – כלים למחנכות – מודעות, הקשבה ודינמיקה נכונה, קשר הורים מורים ומערכות יחסים מבוססות אמון.

♡ **יש מוצא** – כלים רלוונטיים למורה במציאות משתנה, למידה חדשנית, תואמת דור ותרבות, התמודדות עם מצבי חירום. קורס סימולציות.

♡ **מעגל תנועה** – קורס למנהלות ורכוזה. קידום שיה, בונה אמון ומזמין משוב ושיתוף פעולה, גם בנושאים מורכבים מאת עו"ס י גלבע.

♡ **אור ירוק** – עיצוב מארג חברתי, חוסן קבוצתי לקידום העצמה אישית.

♡ **ערב הוקרה לעובדות הוראה** – תוכנית אומנותית חינוכית ומעצימה בהובלת גב' מ. בויאר.

ערבים לחינוך במרכז להוראה בחינוך

המרכז להוראה בחינוך, הבית לעובדות הוראה במודיעין עילית, שותף אמיץ לדרך ערבים לחינוך. בשנתיים האחרונות אלפי מחנכות ומנהלות השתתפו בקורסים ותהליכים מבית המרכז להוראה בחינוך, המבוססים על הרצון להשפיע לדורות. מיטב נשות המקצוע, התכנים הרלוונטיים ביותר, השמות הגדולים בתחום – העניקו תובנות וחידושים, וכלים לאיתור מוקדם ולליווי אתגרים מסוגים שונים.

טעימה קטנה
מהעשייה
הגדולה:

♡ **דרך הלב** – ויסות רגשי בגיל הרך כמנוע לצמיחה בריאה. ש. רנד וא. פישר, פסיכולוגיות השפ"ח.

♡ **מסלול ללימודי תקשורת חברתית** ע"י גב' מ. בויאר. המסלול כולל שני קורסים:

♡ **בין המילים** – מיומנויות חברתיות ותקשורת בונה.
♡ **בסך הקוד** – כלים לבניית אקלים חברתי.

מסלול המשך – קורס פרקטיקום בתחום הטיפול בבעיות תקשורת בחברה.

♡ **מורה דרך** – כלים לפיתוח חוסן והעצמה, למחנכות בגילאים בוגרים.

♡ **אנשים טובים בדרך** – איתור מוקדם ומניעת נשירה.

קורס מאת הגב' ב. רובין, מייסדת תכנית "תובנות".

גם את רוצה להיות האמא הטובה ביותר
אבל שואלת בשקט... איך?
איך מצליחים בדור האחרון לעמוד איתן
מול רוחות סער הנושבות בזעף?
איך עומדים במשימות המרובות של פרנסה,
גידול ילדים, ניהול בית ומנוחת הנפש?

לקראת החג על הצומת הזו, והדרך לגדל **עם גב' רחל כץ** יועצת חינוכית ומדריכת הורים

מחכה לך בקו לבנות, שלוחה 4

חולת ס' אלפי"

♥ **גיוון דרכי הוראה** - חשיבה מחוץ לקופסה ויצירתיות בשדה ההוראה. בסיס ראשוני איתן ללמידה.

♥ הגב' ב. רובין בסדרת הרצאות תואמת גיל ההתבגרות, למניעת משברים במעבר מיסודי לתיכון, הצפת דילמות חינוכיות וניתוחן.

♥ **אמנות ההכלה** - הכלה דרך כלים מעולם האמנות לכלל מחנכות ז ח - פאנל בשיתוף מורות לכיתות ט' על מנת לייצר סנכרון ולצמצם את הפער במעבר מיסודי לט', פער שעלול לגרום לבנות תחושת אי שייכות.

♥ **קורס למחנכות כיתה א'** - התמודדות עם פערים רגשיים ולימודיים במטרה למנוע קשיים ומשברים הנובעים מחוסר בשלות קוגניטיבית או חברתית.

לקבו אחרי הפרסומים
לקראת פתיחת
עלי האבים
במרכז זהוראה
בתונית.

מאחורי הקו

מה גורם לפונות להתקשר? ואיך הן שמעו על הקו?

"מתקשרות אימהות שרוצות עצה והקשבה מול סיטואציה לא מוכרת שהן חוות עם הבנות. מתקשרות בנות בנושאים מאוד מגוונים: נושאים חברתיים, אתגרים בתקשורת בתוך המשפחה, לבטים, ספקות. מתקשרות גם בוגרות סמינר עם לבטים שונים.

רחל: הפונות שומעות על הקו מפרסומים, או מפה לאוזן, מחברות שנעזרו וסיפרו על הרעיון בדרך אגב. בדרך כלל אם בת נעזרה בנושא חברתי, היא לא תחשוש להביא את הפנייה לידיעת חברותיה.

שרה: היו גם בנות שאמרו 'אמא שלי אמרה לי להתקשר'.

מה השאלה הראשונה שאת שואלת את המתקשרת?

רחל ושרה מחייכות: השאלה הראשונה היא באיזו כיתה את הגיל הוא משתנה קריטי כאן. הכוונת לא יודעת מי מאחורי הקו, ונדרשת מיומנות מיוחדת לשמוע ולהבין בין השורות, עם הרבה לב ואוזן קשבת. הגיל הוא גורם שמשפיע על כל ההבנה של התמונה ולכן זה חשוב כל כך.

- ערב טוב.
- זה הקו שלך?
- נכון.
- אפשר לשאול משהו?
- בשמחה.

כך או אחרת – מתחילות שיחות רבות אל 'בקו שלך' – שלוחת הייעוץ לנערות וצעירות מבית 'לבנות'. הכוונות, נשות חינוך מנוסות ונעימות, מחכות לשיחה שלך – נערה או אם, בוגרת סמינר או אפילו תלמידה בכיתות הגבוהות של בית הספר היסודי – הן כאן בשבילך עם אוזן קשבת, הכוונה וליווי.

לרגל חג הפסח ולכבוד הגיליון החינוכי 'לבנות' מבית ערבים לחינוך – עיריית מודיעין עילית, ניסינו להאזין מעבר לקו. לא בקלות: הקו אנונימי לחלוטין, על הצג מופיע מספר 'הקו שלך' עצמו ולא אף פרט מזהה אחר. הדיסקרטיות חשובה כאן מאוד, כדי שתחושי בנוח לפנות ולקבל מענה מכבד ומקצועי. לכן, התכנסו לשיחה מיוחדת ומרתקת עם צוות הקו – נשות חינוך ויועצות מנוסות, לשמוע ולהבין את הצורך, להתרשם מסימולציות שיחה ולטעום על קצה המזלג את החשיבות.

מוזמנת להצטרף אלינו, לרגעים שבונים עולמות.

איך התחושה מבחינתך, ככוונת, שאת לא יודעת עם מי את מדברת?

שרה: מבחינתי יש בזה מעלה גדולה. זה המקום הכי זך. אפס שיקולים לא ענייניים, ללא קטלוגים, בלי דעות קדומות. יש כאן נפש שזקוקה לעזרה ואת פשוט עונה לה ממקום נקי.

רחל: אני מתייחסת לשיחות לא כמשהו פרקטי: צריך לאכול אז קונים לחם. אני מתחברת למקום הרגשי של הבת, שמשהו כרגע לא מסתדר לה. מה שמה, ומה היא עושה אחר כך עם מה שאמרתי – זה כבר פחות משנה. העיקר שבסוף השיחה התחושה שלה טובה יותר מלפניה.

הרעיון של הקו הוא לא טיפול. זה לא המקום. אלא לתת כח לבצע שינויים, להבין, לתת מקום. כל שיחה בפני עצמה יכולה לבנות עולמות, וכמובן שבעת הצורך יש בנות שמתקשרות שוב לשיחות המשך, ואנו גם מפנים לקבלת עזרה במידה והפונה מעוניינת.

הבהרה: הסיטואציות המוצגות כאן מהוות מדגם מייצג של פניות, ולא תמלול שיחות בקו – כאמור הקו אנונימי.

עוגה בשחור-ורוד

רחל מספרת: הפונה מעבר לקו הייתה נסערת. היא התקשרה באחד מסבבי המלחמה האחרונים, שלצערנו לא נדירים בשנים האחרונות. בפיה שאלה מנושא שכיוומו מוכר מאוד: תלות.

הנערה: עכשיו, במלחמה, אני מרגישה את זה חזק, כמה זה לא נורמלי. הקשר הזה מוגזם. שום דבר לא מעניין אותי כשהיא לא בשטח.

הכוונת: ממתני אתך בקשר?

הנערה: עכשיו אני ב"ב, ואנחנו כבר שנה וחצי ממש חברות, מהמחנה של סוף י'. הנערה: חשבתי כבר הרבה פעמים לעזוב אותה, מלכתחילה אמא שלי לא מאוד התלהבה

מהקשר הזה. אבל בלעדיה אני משועממת וחסרה. קשה לי.

הכוונת: קשה איתה וקשה בלעדיה... תוכלי לצייר את הקשר הזה כמעגל שיש בו ורוד ושחור, כמו עוגה מחולקת? מה את אומרת, כמה שחור וכמה ורוד?

הנערה: ואוו... יש הרבה שחור. אולי יותר מחצי.

שקט על הקו. שקט של מחשבה.

כוונת: מה את אומרת? אני שומעת שלא הכל ורוד בקשר. את עצמך רואה את החלק השחור שבעוגה, ומבינה שיש בקשר הזה נזק עבורך.

הנערה: כן, אבל לעזוב זה פשוט נורא. זה ממש לא ורוד. אני לא מסוגלת. ניסיתי פעם, ממש בהחלטה, ונשברתי תוך יומיים.

הכוונת: את צודקת, אין כפתור שיעלים את הכאב שבניתוק הקשר. את צריכה להיות מאוד חזקה. בסוף הבחירה בידיים שלך, אני שומעת עליך שאת מבינה שהקשר לא טוב לך. **הנערה:** נכון. ממש לא טוב. תביני, אין לי כמעט חברות חוץ ממנה, ואילו היא – יש לה חברות רבות. לא יקרה לה כלום אם אני אעזוב אותה, רק אני כ"כ תלויה בה. גם בתוך הבית יש לי פחות סבלנות לאחים ואחיות, הכל נראה לי משעמם בלעדיה.

הכוונת: אני שומעת עליך את הספק. את עדיין מזוגגת בין הוורוד לשחור. נכון? הנערה: נכון, כי יש גם ורוד...

הנערה: יקרה, אפשר לעזור לך, אבל הבחירה בידיים שלך. תחשבי על מה שדיברנו, וכשתרגישי שאת רוצה לבחור, תוכלי להתקשר שוב. אני גם אוכל להפנות אותך לכתובת מתאימה שתעזור לך.

טוב, אני אחשוב על זה... תודה גדולה.

כשאני חושבת על הנערה שמרימה טלפון ומחייגת לקו, אחת השאלות שאני שואלת את עצמי היא – למה היא בחרה לפנות דווקא לכאן? אני מבינה את הערך במקום שהוא נקי, מקצועי, ואנונימי, ומעריכה את האומץ של נערה או הורים שיצאו מאזור הנוחות שלהם, ומתעקשים לבחור בחיים טובים יותר. מנגד, אני שואלת את עצמי מה הפריע לנערה לפנות באופן ישיר אל אדם ממשי – אל אמא, אל מחנכת, אל מישהי שמכירה אותה ורואה אותה ביום-יום.

אני חושבת שיש כמה יתרונות ממשיים במרחב הטלפוני, והלוואי ונוכל לשמר את היתרונות הללו גם בחיים עצמם.

בפנייה למקום אנונימי, הפונה זוכה למשהו שלא תמיד קל למצוא בחיי היומיום: מרחב נקי משיפוטיות היא לא צריכה לדאוג מה יחשבו עליה מחר, לא צריכה להסביר את הרקע ואת ההיסטוריה, ולא צריכה להתמודד עם המבט שתפגוש בבוקר שאחרי. היא יכולה פשוט לדבר – ולשמע את עצמה. מרחב כזה ייתכן שקיים גם ביומיום, אך הוא נדיר ולא קל להשיג אותו. כהורים וכמבוגרים קרובים יש לנו ציפיות, שאיפות ומעורבות רבה שלעיתים פוגעים במרחב שאנחנו מציעים, ולא קל לאזן בין תפקידינו השונים.

יש גם מציאות נוספת שחשוב לא להתעלם ממנה. לפעמים הנערה כן ניסתה. היא כן רמזה, כן אמרה משהו, ואולי אפילו ביקשה בפירוש – אבל מי שמולה היה עמוס, עסוק, טרוד בדברים חשובים משלו, או פשוט לא קלט שמדובר בקריאה לעזרה. לא מחוסר אכפתיות, אלא מתוך שטף החיים שלא תמיד משאיר מקום להבחין בדברים הדקים.

לכן, מה שהכוננות מנסות לעשות בכל שיחה הוא לא בעיקר להקשיב, וזה לא מעט ולא מובן לעולם בחיי היומיום. בנוסף, יש לכוננות רצון לתת כוח. כוח לראות את המציאות בבהירות, כמו אותה עונה בשחור-ורוד, וכוח לעשות את הצעד הבא. לפעמים הצעד הוא החלטה, לפעמים הוא שיחה עם אמא, ולפעמים הוא פשוט הנשימה הראשונה אחרי שמישהי סוף סוף שמעה.

והתקווה? שהשיחה בקו תהיה גשר ולא יעד. שהאוויר שנכנס באותם רגעים ייתן לנערה את האומץ לחזור אל מי שמכיר אותה לעומק – אל אמא, אל אבא, אל המחנכת – ולומר את מה שלא הצליחה לומר קודם. ושגם מהצד השני, מישהו יהיה שם, עם אוזן פנויה ולב פתוח. בבחינת "ההישיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבות"

קשה לי להחמיא. יש מה לעשות?

דבר ראשון כל הכבוד על הפנייה האמיצה! טוב שפנית עכשיו, כי זו מיומנות ממש קריטית לחיים שלך כאם, רעייה, גיסה וכלה. הנה כמה כלים בשבילך: להתחיל בקטן, תבחרי בהתחלה בכל יום מישהי מהמעגל הקרוב אליך ותחמיאי לה על משהו אפילו קטן. לאט לאט להרחיב את המעגל, להגיע לעוד, להעמיק ולשפר את המחמאות... המון הצלחה.

אני רגישה מאוד, מגיבה בעוצמה על אירועים, ומקבלת מהסביבה הערות על התגובות שלי.

צל"ש על היוזמה שלך לפנות הרי יכולת לומר 'כזו אני, קבלו אותי כך ושלוש עלי נפשי' שוחחנו – ממתי את זוכרת את עצמך כך? היכן בעיקר זה בא לידי ביטוי? שוחחנו על איזון בין השכל לרגש, וחשבנו יחד על כלים לעזרה עצמית: לחשוב קודם התגובה, לנהל דיון פנימי למי להגיב, את מי לשתף ועוד....

אני בכיתה ט', אזל לי הדלק במיכל. אין לי כח לשום מבחן.

כמה את צודקת... באמת כבר בסוף כמעט ואין כח. מה שנותן חיזוק הוא להביט לאחור בסיפוק, לראות כמה כבר עברנו. הכרנו כלים כמו חלוקת החומר לימים ולנושאים, שיטה שיוצרת מרווח נשימה ותחושה שכמות החומר כבר פחות מאימת התבוננו בתחושת הסיפוק בסיומה של תקופת מבחנים. והעיקר אנו אחראים על המאמץ ולא על התוצאה!!!

לבנות גשר

שלום, יש לי שאלה.

בשמחה, אני כאן בדיוק בשביל זה.

הנערה: תראי... אני בכיתה י' כל החברות שלי יוצאות לכל מיני מקומות. לדוגמה אם יש מבחן, נפגשים באיזה פארק ולומדים. לפעמים חברות נוסעות בערב יחד לכותל, האמת הן נוסעות לעוד מקומות ביחד, לא הכל אני יודעת, כבר הפסיקו לשתף אותי, כי ראו שאני ממילא לא מגיעה.

את מבינה, אמא שלי כל דבר לא מרשה. היא לא מרשה את הנסיעות האלה, את ההתארגנויות, לא מבינה למה צריך לחגוג כל הזמן.

הכוננית ואיך את מרגישה עם זה?

הנערה: זה פשוט מוציא אותי מהחברה. תראי זה לא שכל הכיתה נוסעת, אבל בסוף הבנות שנוסעות נותנות את הטון. אני מרגישה מחוץ לעניינים. אנחנו לומדות המון מתחשק לי גם קצת ליהנות. ואני גם רוצה להיכנס לחברה, עד שהצלחתי ליצור חברויות, זה ממש תוקע אותי.

הכוננית: נשמע שלא פשוט לך. את רוצה להיות חלק, להיות שייכת, להיות בעניינים. חוה הכי נורמלי בעולם! במיוחד בכיתות הראשונות של התיכון שהצורך והשייכות החברתית מאד משמעותיים. ולא בא לך להיות שייכת רק לבנות השקטות של הכיתה.

מצד שני, אני מתרשמת שאת ילדה טובה וצייתנית ומקשיבה להורים. בעצם את חווה כל הזמן התנגדויות בתוכך וזה באמת קשה.

אני בטוחה שהורים שלך לא רוצים שתהיי מתוסכלת. זה גם יכול ליצור אווירה לא נעימה בבית. ולכן אני רוצה להציע לך לבנות גשר.

בסוף, חברה זה עניין של ארבע – חמש שנים ולא שווה לך לוותר על הערכים של המשפחה בשביל החברות. את כן יכולה לשתף את ההורים

בצורך החברתי, ואולי להתייעץ עם אמא מה כן היא מאפשרת. אילו יציאות היא כן מרשה. לא לבוא עם שאלות שאת יודעת שלא יתקבלו, אלא להסביר לה את הצורך החברתי ומצד שני את הרצון שלך לא לפגוע בערכים של הבית. פשוט להבין מאמא, אילו הצעות כן מתאימות ויתרמו לתחושה הטובה שלך, וגם לערכים של הבית.

אני בטוחה שגם אמא תשמח שתשפטי אותה בקונפליקט שלך, ותשמח מאד לעזור לך לבנות את הגשר הזה.

הנערה: תודה, אנסה, מרגישה שמהו קצת הסתדר לי.

הכוננית: המון סייעתא דשמיא.

בקצרצרה

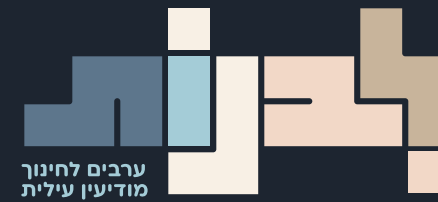
טעימה של שו"ת יומיומי בקו

עם שאלות ממגוון עולמות

מתלבטת.

אני כבר בי"ג, לומדת מסלול, בחרתי אותו אחרי הרבה מאוד התלבטויות. אבל אני עדיין מתלבטת. לא בטוחה ב-100% שלא היה משהו מתאים יותר.

כל החיים אנחנו מתלבטים. הרבה מאוד מרגישות כמוך, אפילו אחרי קנייה של שמלה. אז בוודאי במשהו משמעוטי כמו מסלול. אבל אני רוצה לתת לך טיפ: לפני שבוחרים מתלבטים, אחרי שבוחרים מאמינים. התפקיד שלנו לברר ולבדוק, ואני בטוחה שהתייעצת ושאלת. אבל עכשיו- את כבר נמצאת במקום שהקב"ה רצה עבורך. הוא הוביל אותך למקום הכי טוב בשבילך.

הכונה, ייעוץ וליווי

***3451**

מענה מקצועי,
אנונימי ודיסקרטי

**שלוחה 1 - נערות וצעירות
'בקו שלך'**

שלוחה 2 - אימהות

כאן בשבילך

ימים ראשון, שני, שלישי ורביעי
בין השעות 21:00 – 23:00

מיוחד, לכבוד החג:

מענה במוצאי שבת חול המועד
ביום ראשון ג' דחווה"מ
וביום שני ד' דחווה"מ
בין השעות 21:00 – 23:00

צילום וידאו

הכרות עם המצלמה ופונקציות מתקדמות. ידע בתסריטאות ובימוי וטכניקות מעשיות לצילום במגוון ז'אנרים מבוקשים.

מנשאי הקורס:

- יסודות הצילום והוידאו
- הובלת תהליך ההפקה
- צילום קליפים מוזיקאליים
- צילום סצנות ועליה

משך הקורס 10 מפגשים

בסיום הקורס מפיקוט הלומדות פרויקט צילום

צילום סטילס

כל סודות המקצוע: משלב היכרות המצלמה ועד להפקת צילום מושלם. הקורס יקנה לך את הכלים הנכונים להיות צלמת מקצועית, לגלות את קסם הרגע בצילומי חוץ וסטודיו מרהיבים ולעבד את התמונות ליצירת אמנות מוקפדת.

מנשאי הקורס:

- סודות הצילום
- ושלטה ידנית במצלמה
- קומפוזיציה
- ופיתוח ראייה צילומית

2-3 שיעורי עיבוד דמונה

2 יציאות צילום משמעותיות (בכנון מוקדם ובהתאמה לשעות זריחה/שקיעה)

אלומות

מאירים כשרונות צעירים

נערה יקרה

אלומות, המרכז העירוני לפיתוח ומיצוי כשרונות צעירים פותח בכנייך שער של האדמנות חדשנית וייחודית להציב אלומת אור על הכישרון שלך ולשדרג תחביבים למקצוע בקורסים מקצועיים במגוון תחומים.

לצד מרחב יצירתי של ידע בתחומי האומנויות השונות, תוכלי לרכוש מיומנות נוספות וכלים של העצמה, חוסן מנטלי ומיומנויות חברתיות באווירה נעימה, משוחררת ושמורה.

את מפגשי הקורס ילוו סדנאות ומפגשי שיח מעצימים שיעניקו לך פיתוח אישי ורוחני.

עלות השתתפות בקורס: 100 שקלים לכל המפגשים. סכום זה יגבה לאחר אישור קבלה. הקורסים יועברו ע"י נשות מקצוע מהמובילות בתחום. משך הקורסים בין 8-10 מפגשים.

מחברת אק

כדי לבחור את האלומה שלך, התקשרי לקו 'לבנות' *3451 שלוחה 5 לרישום ראשוני לקבלת פרטים.

ב ר ו כ ה ה ב א ה !

כיתוח קול שירה וקצב

בקורס תקבלי כלים מקצועיים של כיתוח קול שירה וקצב, ד"ר המקהלה המקצועית ושירה מדויקת. בסולו או במקהלה ישמעו שאת מקצועיות!

מנושאי הקורס:

- מערכות נשימה והפקה קולית
- נשימה נכונה ותרגילי נשימה
- חימום קולי- הרחבת מנעד
- הפקת שיר
- קולות שניים והרמוניה

ארומתרפיה ומוצרי טיפוח

בקורס נלמדים סודות הטיפוח הטבעי הבנה במרכיבים, מרקמים, והתאמה לסוגי העור והכנה עצמית של מוצרי טיפוח טבעיים הקורס יקנה לך את הכלים להתאמת מוצרי הטיפוח המתאימים לך ולהכנה עצמית.

מנושאי הקורס:

- הכרת סוגי שמנים אתריים, שמנים בכבישה קרה וצמחי מרפא,
- תפקידם ויכולותיהם כולל חישוב בסיסי איך מכינים משחה.
- הכנת קרם לחות לפנים- לעור שומני ולעור יבש.
- מתכונים ספציפיים לטיפוח באקזמה, אטופיק, כוויות, עזרה ראשונה, פטריות, שרירים תפוסים, עקיצות, סבוריאה.

ליווי בגיטרה

בקורס תקבלי כלים לליווי בכלי מיתר והיכרות כללית עם עולם המוזיקה והתווים, וצורה לעולם של תקשורת, יכולת ביטוי, חיבורים ושילוב בהרמוניה מוזיקלית וחברתית.

מנושאי הקורס:

- ליווי שירים
- אקורדים
- מגוון פריטות

'לבנות' מבית ערבים לחינוך. מחברים כוחות להשפיע לדורות

מרחב חברתי לבוגרת הסמינר

מרכז אור מיועד לבוגרות סמינר בגילאי 20-25 המרכז הינו מקום מפגש ייחודי ומרחב חברתי המציע קבוצת שייכות, ליווי תעסוקתי, סדנאות מקצועיות, כישורי חיים ואמנות. בשלב חדש של החיים שיש בו לא מעט אתגרים והזדמנויות.

המפגשים מתקיימים אחת לשבוע בשעות הערב, ברח' אבני נזר 59 לצד אשכול הפיס"

בכל מפגש מחכה לך אירוח בהווי חמים ונעים, סדנאות להעשרה בתחומים מבוקשים ומרתקים - לבחירתך! תוכלי לבחור בתחום שמשמעותי עבורך.

בנוסף למפגשים הקבועים, במרכז אור נערכים ימי שיא ואירועים סביב מעגל השנה.

למעוניינות - ניתן לקבל גם יעוץ, ליווי ותמיכה אישית.

לקבלת פרטים - חייגי לקו 'לבנות' *3451 | שלוחה 6

בכל הסיפורים שגדלנו עליהם, בת המלך הלכה לאיבוד; צריך לחלץ אותה מהסבך. אבל באף אחד מהם בת המלך לא הולכת לאיבוד בתוך החדר שלה. סוגרת את הדלת בחבטה עזה ולא נסיכותית בעליל. ננעלת בפנים.

לחלף על פני הדלת, קורת עץ שסוגרת מאחוריה את הבת שלי במבצר שהיא הקימה.

לחשוב.

מה הרוח שנכנסה בבת שלי, לקחה אותה לאיבוד.

מתי זה קרה שהתחלתי לשקול את המילים שלי, שאפילו משפט פשוט ואלמנטרי כמו: שרי, יקרה, החדר שלך צריך יד אוהבת וליטוף של מטאטא, הפך להיות מורכב, מסובך ותוקפני.

ממתי הפכתי להיות האמא החורגת הקשוחה, זו שמעבידה את הבת שלה בעבודות הבית, ולא נותנת לה לצאת עם כולן, כך לדברי הבת שלי בעצמה. האמא הזאת שצועקת כשמבקשים ממנה משהו.

צועקת? לומר: לא נראה לי מתאים היום, זה לצעוק? אני זו שלימדתי את שרי שלי לדבר, לשיר, לצעוק כשכואב. היום היא מלמדת אותי לשתוק, לא לשמוע, לצעוק כשכואב. רבונו של עולם, תן לי כח ומח. איך ומתי הלכנו שתינו לאיבוד.

האיבוד של הבת שלי הוא החדר שלה. החדר שאני צבעתי לה פעם כשהייתה ילדה של אמא, בת שמונה, חדר שאני אבורתי ברהיטי עץ סנדביץ' מעולה. הוא לא יער, על אף שהוא כרגע בהחלט נראה כמו ג'ונגל, תסלחו לי שאני אומרת. לא הרשיתי לעצמי לומר לה את זה. בפעם אחרת נדבר על ג'ונגלים וכיסוח הבלגן שצומח פרא.

כעת צריך להציל את הנסיכה.

לחשוב איך לחלץ אותה מתוך החדר, לשקול את צעדינו הבאים. להחליט לחכות לאבא. להתמודד בינתיים עם דירת חמישה חדרים מינוס חדר ומשפחה ברוכה מינוס בת בכורה.

לתפקד איכשהו. לעבור על פני הדלת הסגורה. לשמוע אותה בפנים מדברת - עם חברות עדיין נשאר לה הקול הזה, המתלהב, החורז מילים זו בתוך זו, השפה הנמלצת שכל כך אהבתי לשמוע כשהייתה בת שמונה. רק כשהיא מדברת איתי הקול שלה מצטרף, קצר ותובעני, מתחכך חזק

"מלי, די, אמא שלי לא מרשה לי".

מלי מרחמת עליו מאוד. זה נעים אבל עד מהרה הופך למעצבן כשהיא מתחילה לומר: "טוב, אמא שלך מורה".

אמא שלי מורה באולפן. מה הקשר עכשיו.

"לא משנה, בסוף היא תרשה לי לצאת, מבחינתי אפשר לסכם", אני מבטיחה.

בשביל מה נסגרתי בחדר אם לא בשביל שאוכל לצאת.

"אז בואי נעלה את כולן לוועידה".

בוועידה מתברר שחני החליטה להשקיע במבחן במתמטיקה ולא מתאים לה לנסוע לים היום, וטובי נסעה לבית חולים לאחותה שילדה. אז מלי אומרת: עזבי, אין עניין שנצא רק שתינו, בואי נסכם על מחר אחרי המבחן, ניסע לכותל ולקניות.

בעיקרון אני יכולה לצאת עכשיו. לפתוח את הדלת, לחזור להיות בת. ציבי בוכה שם והבנים רבים כמו שהם יודעים. 'אצלנו לא מדברים עם הידיים', אמא נזופת. הקול שלה עייף, עייף. אני לא יכולה לשמוע. הכי מתאים לי לצאת עכשיו, ולהיות הקוסמת של אמא. להרדים את שרי, להבריך את הבית.

אני יכולה לצאת. ואמא תגיד: הן, ברוכה הבאה.

לא מרגישה ברוכה. לא רוצה להיות הבאה.

פעם הייתי הבכורה של אמא שלי. אהבתה הראשונה. השם הראשון בתפילותיה; הנר הראשון שהדליקה. פעם הצלחנו לדבר במילים, לא בצעקות. לא יודעת איך התחיל, ואיך המשיך ולאן. זה כואב מדי, ואין לי קצה חוט איך מפרידים את הפקעת, איך מחברים.

אולי אני אצא?

אמא תגיד: סוף סוף יצאת, ואז יהיה עוד פיצוץ.

לא, לא. בטוח יותר כאן, מאחורי הדלת הסגורה. בטוח שעדיף ככה גם לאמא. אני אוהבת את אמא,

לא רוצה שיהיה לה עוד יותר קשה. מספיק מה שעכשיו.

עדיף להתקשר למלי.

"מלי, בואי נתכנן לאן ניסע מחר".

מעניין מה קורה אצל כולם מאחורי הדלת הסגורה.

האם אצלם הנערות נשארות עדיין נסיכות, נופת וצופים, גם כשדלת הבית נסגרת. האם הן נשארות המחייכות האלו שאני רואה ברחוב, שמגישות לי יד לאחוז את התינוק שלי כשאני עולה על האוטובוס.

או שאצל כולם בפנים זה לא נופת, אלא תופת. גיהנום של ניכור ביום ומצפון שורף בלילה, מאכל את הנשמה.

"בנות עשרה" נאנחו אימהות בחיוך מאחורי הדלת הסגורה באסיפת הורים. נאנחו וחייכו! האנחה הייתה פליטת אוויר חיזונית, ואילו החיוך נגע להן בשפתיים, טיפס עד העיניים.

חייכתי גם אני.

"כן, בנות עשרה".

"הטלפונים, הטלפונים..."

"האוכל שהן קונות".

"באיזה מחירים!"

"והדלת הסגורה"--- העזתי לומר, לפתוח סדק קטן.

כולן נהגו. "בטח, הדלת הסגורה. כל הפרטיות הזאת שדי ישמור, ששום אחות לא תתקרב לחדר, שאף אחד לא ישמע את הסודות"

"הסוד של הנסיעה לכותל", אמרה אימא אחת וכולן צחקו. הן ידעו את הסודות ועל כן יכלו לצחוק עליהן.

צחקתי גם אני.

מאחורי הדלת באסיפת הורים, הקריאה המורה ציונים של מבחנים שלא ידעתי על קיומם. עברה את כל הקלישאות הנדרשות בפרוטוקול, מקסימה נהדרת וכולי וכולי! ציירה בת שאני לא מכירה. לרגע נבהלתי שלא נכנסתי למורה הנכונה. הרי בקושי את שם המורה אני יודעת. אולי היא מספרת על שרי גרוס אחרת ב"ב שנייה. מי זאת הנפלאה הזאת המדוברת.

רק בסוף הסתנכנו. כשהמורה הוסיפה: אבל היא נראית עצובה לאחרונה, קצת כועסת, מתנגדת הרבה, היה משהו? קורה משהו?

לא משהו שידוע לי, הכחשתי בהן צדקי. דייקתי עד כאב. לא משהו. לא ידוע לי!

למען האמת, איך זה קרה שאני לא שותפה, פחות מכירה את שרי גרוס הטובה והממושמת?

לא ידוע לי כלום.

יותר בריא להם לא לדעת, מה היה כשנסענו לכותל. איך היה פקוק ומלי שכנעה אותנו ללכת ברגל. ומה קרה אחר כך ואיך נבהלנו ורצנו בסמטאות.

כשאני מספרת, אני רק מצערת. מדאיגה. ויש להם מספיק דאגות גם בלעדיי.

הכל כבד כל כך בינוני, על מאזניים של בת הורים. לא יכולה להעמיס עוד גרגר. המשקל יקרוס. הכל ייקרע.

לא יודעת למה כל מה שאני מספרת איכשהו נשמע חסר פרופורציות. איפה המילים הפשוטות, סיפורי היומיום, דיבורים רגילים. למה סיפור ילדים תמים של אבא אמא הפך לסיפור מתח.

לא רוצה לספר. בסוף תמיד אצא הילד הרע.

טוב שיש את מלי. לה אפשר לספר הכל. היא תבין.

"מלי, איזה צחוק היה!" ---

"תעבדי איתה בשיטת הדלת השקופה", ממליצה בינה אחותי. "מכירה את השיטה הזאת? להפוך את הבית לשקוף. להפיל את הקירות. אם בחוץ היא נופת וצופים תדאגי שיהיה לך צופים. שהיא תדע שאיך שהיא מתנהגת בבית, כולם יודעים ורואים.

תשקפי הכל".

בינה אחותי היא הבינה היתרה שלי. יש נשים שיש להן בינה, ויש אותי, שיש לי את בינה. אבל הפעם היא מדברת שטויות, אין מילה אחרת.

"בינה, הקורס האחרון שלמדת עסק במקרי קצה", אני נאלצת להזכיר לה. "מה את מדברת, איך אני יכולה לבייש אותה ככה מול חברות ומורות שלה".

מתעלמת רגע מנקיפה עזה של מצפון, עם בינה אני כך מדברת על הילדה שלי, אבל רק איתה.

"אז פשוט תתעלמי", שולפת בינה את העצה האולטימטיבית. "חכי תראי איך היא תחזור אלייך כשלא תרדפי אחריה. הכל מתחיל כשמתחננים אליהם לתגובה, כשמתרגשים מכל שטות שלהם. אל תגיבי לה כשהיא מתחילה עם הדיבורים האלו. פשוט תתעלמי, כאילו לא שמעת".

"אז עכשיו גם לא שומעים אותי כאן", אומרת שרי למחרת בבוקר. "טוב לפחות לא מעמידים פנים שמקשיבים לי".

טוב שמלי עונה לי, כי עוד רגע קורה לי משהו. עד כדי כך? מגיע לי שלא ידברו איתי?

אמא תגידי לי מילה! אני צועקת מבפנים, במקום זה אני אומרת: טוב, לא משנה מה רציתי לומר. אם לא רוצים לשמוע, לא צריך.

אמא אומרת בשקט: תדברי איתי כמו שמדברים עם אמא. אני לא חברה שלך. איתי לא מדברים בצורה כזאת.

רוצה לומר לה: הלוואי שהיית קצת חברה שלי, אמא. הלוואי שהיית מצליחה לדבר איתך לפחות כמו שאני מדברת עם חברות שלי.

במקום זה מתקשרת לדבר עם מלי. היא שואלת למה אני נשמעת ככה.

אין לי כוח להגידי לה שהעיקר שאני נשמעת.

ככה זה אצל כולן. והן חוזרות בסוף מבטיחים כל מיני מדריכים משומשים להורים שקראתי פעם. הן מתנתקות בשביל לחזור או משהו כזה.

קוראים לזה גיל החביון? לא, אני מתבלבלת, גיל החביון הוא הגיל של העממי. עכשיו מדובר במעבר מסימביוזה למובחנות, אשרי הפסיכולוגיה שיש לה מילים לכל דבר, לי אין מילים, אין לי, הן פשוט נאבדות כשהיא באה לסלון, מבקשת: ממי, אני צריכה כסף לפלאפון חדש. השמע לא עובד.

מאיפה צץ לה הממי, הכינוי הישן שלה בגיל חמש. רק בפלאפון – שאיכשהו הפך לשלה – אני עדיין ממי: בדרך כלל אין לי שם. היא פונה אליי בלי הקדמות, כמו שפונים לשוויגער. 'אני צריכה ללכת!' יש מה לאכול? 'אפשר את הכרטיס אשראי?'

אז עכשיו היא צריכה פלאפון חדש, אז חזרה ממי: ברוכה הבאה. אם לא אתן לה, תכף ממי תהפוך לאיימממממא ואחר כך... לאן נגיע?

"ונתת לה?", שואל אבא שלה בערב. "אני לא מבין את זה. היא צריכה קודם להתנהג כמו בן אדם! שתלמד שבבית גם נותנים, לא מקבלים. את לא כספומט. את אמא שלה".

רציתי לתת לה, אני משפילה עיניים. פעם אחת להתחבר לאמא הנותנת שבי, לתת לילדה שלי מה שהיא מבקשת עכשיו, בלי עבר, בלי עתיד. בלי תנאי, בכל מצב. אבל גם בזה לא הצלחתי, כי נפלתי ואמרת: שלוש מאות יספיקו לך?

והעיניים שלה התקדרו וידעתי שהיא חושבת: תמיד מתקמצנים כאן בבית, לא מבינים אותי ואת הצרכים שלי.

אבא שלה אומר שצריך קצת יד קשה. להציב גבולות. שלושה ימים היא לא מדברת – אין בעיה, גם אנחנו יודעים לא לדבר שלושה ימים. ולנו זה יותר קל, כי יש לנו אחד את השני לשאול לדבר. להתדיין על זה. לחפש את האבידה שלנו.

הם שוב מדברים עלי. זה בגללי. זה שוב עלי. אני שומעת. זה עובר את הדלת הסגורה, זה עובר את הכרית מעל הראש שלי. את הנגן שבאוזניים. זה עובר את המחסומים הקלושים בתוכי שמנסים

לומר: זה לא קשור אלייך.

זה כן קשור אליי. הלב שלי קשור בחבלים. מיטלטל עם כל קול, כל אנחה, מושכת אותו, קורעת.

די, אני רעה ואיומה ונוראית.

עדיף שאני אתקשר למלי, ולא אשמע דבר.

באמצע הדיון, היא התקשרה.

אני מראה לראובן את הטלפון.

זאת היא. הבת הגדולה שלי. ככה קראתי למספר הפלאפון שלה. ככה הסתבכתי כל פעם כשחופשתי אותו – האם זה בבי, בה, בני? איך קראתי לה? בת גדולה? הבת הגדולה? גדולה שלי? לא תמיד הצלחתי להתקשר ברגע הנכון.

עכשיו היא מתקשרת אלי. היא לא בבית?

לא יכולה ככה, אני בוכה למלי. תגידי, למה אני כזאת רעה בבית? למה אני מתנהגת ככה? לא מכירה את עצמי. למה אני כבר לא

מנהלת שיחה, כבר לא זוכה לשמוע את דעתה של אמא הטובה, החכמה. תעזרי לי, תני לי רעיון איך אני באה ומדברת. איך אני מתנצלת. איך אני חוזרת להיות כמו שהיינו פעם, את לא מבניה איך היינו יושבות במטבח, על כוס קפה לילית, ומדברות. מלי? מלי? תגידי לי משהו, מלי!

במקום מלי, אני שומעת את אמא.

מסתכלת בבעתה. ממי, רשום בטלפון. מספר אחד מתחת מלי. חייגתי בטעות אל אמא שלי. לא אל מלי.

ואמא שלי בטלפון, ואמא שלי בוכה ואומרת:

גם אני רוצה לדבר, בת שלי.

בואי נדבר!

דוברים בבית שפה שאינה עברית? עולים?

מוזמנים להירשם,

כדי שנוכל ליידע אתכם בפעילויות מיוחדות וחוויתיות המתקיימות עבור משפחות דוברי השפה שלכם. הפעילויות לכלל דוברי השפה, גם לעולים ותיקים.

הרישום באשראי העיר

08-301-222

מחכים לכם!

שלוחת 'קליטת עליה'

- דוברי רוסית < קוד 1291
- דוברי ספרדית < קוד 1292
- דוברי צרפתית < קוד 1293
- דוברי אנגלית < קוד 1295
- דוברי שפות אחרות < קוד 1294

אם אתם רשומים ומקבלים הודעות על פעילויות אין צורך להירשם שוב.

למידע ולפרטים נוספים אפשר לפנות במייל klitataliya@modil.org.il

הורים אולי עם צרכים מיוחדים, עדיין לא רשומים ב'מרכז למשפחה'?

מוזמנים להירשם,

כדי שנוכל ליידע אתכם בפעילויות מיוחדות וחוויתיות המתקיימות עבור משפחות צמי"ד.

הרישום באשראי העיר

08-301-222

מחכים לכם!

שלוחת 'המרכז למשפחה' קוד 1281

אם אתם רשומים במרכז למשפחה אין צורך להירשם שוב.

לשירותכם תמיד, המרכז למשפחה - tzamid@modil.org.il

